

8 Mart'ta ücretli izin ve resmi tatil istiyoruz!

Tıpkı 1 Mayıs gibi sadece kadın işçi-emekçiler için değil tüm işçi sınıfı adına bir mücadele gününü temsil eden 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün resmi tatil ilan edilmesi başta işçi-emekçi kadınlar olmak üzere

re tüm işçi sınıfı adına önemli bir kazanım olacaktır. 8 Martların resmi tatil olarak kazanılmasına giden süreçte Valfsan fabrikasında olduğu gibi fabrikalarda, işyerlerinde 8 Martların ücretli izin olması, sendikali işyerlerinde

bu hakkın sözleşmelere girmesinin sağlanması için mücadele edilmelidir. Kuşkusuz ki bu mücadele kadın ve erkek işçiler olarak birlikte verilmeli, bu hakkın tüm işçileri kapsamı gerektiği bakış açısı ile hareket edilmelidir.

s.15

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 09

3 Mart 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

DEVİRİMCİ BAHARIN COŞKUSU İLE DİNCİ-FAŞİST REJİMİ GERİ PÜSKÜRTECEĞİZ!

Karanlıklar düzeni aydınlığa saldırıyor

Saldırıcı püskürtmek hem iktidarın dayattığı koyu karanlığı aydınlığın direnişiyle parçalamak için daha güçlü bir mücadeleye ihtiyaç var.

Referandum ve işçi sınıfı

Referandumun sonucundan bağımsız olarak bu tartışma düzlemi toplumu ve işçi sınıfını gerici bir kaosa doğru sürüklüyor.

ABD-AB ilişkilerinde yeni dönem ve çatışan çıkarlar

Trump'ın iktidara gelişi ABD ve AB arasında klasik ilişkilerin artık alışıldık bir şekilde gitmeyeceğinin katalizörü olmuştur.

Devrimci sınıf mücadelesinde sendikalar

s.12

Çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe HAYIR!

s.14

Devrimci baharın coşkusu ile dinci-faşist rejimi geri püskürteceğiz!

16 Nisan'da yapılması planlanan referandum yaklaştıkça, her bir kesim kendi cephesinden referanduma ilişkin hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Bir dönemdir ülkeyi OHAL ve KHK'lar ile yöneten, her türlü baskı, şiddet mekanizmalarını yoğunlaştıran AKP iktidarı ve şefi R. Tayyip Erdoğan da, tek başına AKP'nin değil devletin tüm imkanlarıyla "evet" kampanyasını başlatmış bulunuyor. Referandum sürecine yönelik iktidar tarafından yürütülen hazırlık çalışmalarını "hayır" çalışması yürütenleri hedef alan baskı ve saldırılar tamamlıyor. Önümüzdeki süreçte bu uygulamaların daha da tırmanacağını kestirmek zor değil.

Kuşkusuz ki farklı gerekçelerle de olsa AKP'nin anayasa taslağına karşı geniş bir "hayır" cephesi bulunmaktadır. Geniş kitlelerin buldukları her alanda, fabrikalarda, iş yerlerinde, mahallelerde, okullarda referandumunu, aynı zamanda ülkenin geleceğini tartıştığı, bu temelde taraflaştığı bir sürecin içinden geçiyoruz. Aynı zamanda işçi-emekçilere dönük kapsamlı saldırıların yaşandığı bu süreç, sınıf ve emekçi kitlelere dönük devrimci propagandanın imkanlarının artması açısından büyük önem taşıyor.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ KİTLELERİNDE ETKİN ÇALIŞMA

Bugün işçi sınıfı sermayenin kapsamlı saldırıları ile kuşatılmış, siyasal gericiğin cenderesi içine alınmış durumdadır. 14 yıldır AKP iktidarı döneminde boyutlanan saldırıların ardından, 15 Temmuz'la birlikte OHAL ve KHK'larla bu saldırılar daha da pekiştirilmiştir. Dahası, olası rejim değişikliğinin ardından, işçi ve emekçiler dizginsiz baskı ve sömürü koşullarının daha da ağırlaşması ile karşı karşıya kalacaklar. Hal böyle olmasına rağmen, yıllardır bilinçleri dumura uğratılmış ve sersemletilmiş sınıf bölüklerinin azımsanmayacak bir kesimi, AKP ile birlikte rejim değişikliğinin savunuculuğunu yapar durumdadır.

Gerici iktidarın yanında konumlanan, ama aynı zamanda sorunu "tek adam"-dan ibaret gören eğilimlere karşı, yeni anayasa ile birlikte planlanan rejim değişikliğinin işçi emekçilere neler getireceğini anlatabilmek önem taşımaktadır. Zira

AKP iktidarının "yaptıkları, yapacaklarının teminatıdır" ve referandum sonrasında ertelenen yasal düzenlemeler, bugünden nasıl bir düzen istedikleri konusunda fikir vermektedir. Kıdem tazminatının kaldırılması, 657 sayılı yasadaki değişiklikler vb. saldırılar halihazırda iktidarın çekmecesinde durmaktadır. AKP iktidarının kadınlara, Alevilere, Kürt halkına saldırıları ise bir başka tehdit olarak işçi ve emekçilerin, ezilen toplumsal kesimlerin karşısında durmaktadır.

İşçi ve emekçi kesimleri, sosyal mücadeleye çekmek, gerici cendereyi kırmanın da bir adımıdır aynı zamanda. Dolayısıyla, bugün AKP'nin yaratmak istediği rejime "hayır" demekle birlikte, sömürü düzenine karşı çıkmak, sandıktaki tutumu, iş yerlerinde, alanlarda verilecek mücadelenin bir ara halkası olarak düşünmek, mücadeleyi kesintisiz şekilde 16 Nisan sonrasına taşıyabilecek bir bakışla hareket etmek gerekiyor.

Kuşkusuz ki bu yaklaşımı her bir çalışma alanının kendi özgünlüğü içinde ele alabilmek ve pratikleştirmek önem taşımaktadır. Sınıfın farklı bölüklerinin özgül sorunları ekseninde yürütülecek bir çalışma, hem daha geniş kesimleri kucaklayabilmeyi hem de gerici kuşatma altında olan emekçilerin sınıfsal çelişkileri görebilmesini sağlayacaktır.

8 MART'TAN 1 MAYIS'A MÜCADELEYİ BÜYÜTMEK

Anayasa referandumunu, sınıf mücadelesi için temel tarihsel günlerin içinde yer aldığı bahar sürecinde gerçekleştirecek. Bu nedenle 8 Mart, Newroz gibi tarihsel günlerin, kendi başına gündemler olarak değil, kaçınılmaz biçimde referandum

gündemli yürütülen çalışmanın bir parçası olarak ele alınması gerekecek. Keza, 1 Mayıs'ın tablosunu ise, referandumun sonuçları ve sonrasındaki gelişmeler büyük ölçüde belirleyecek. Dolayısıyla, söz konusu gündemleri, referandum sürecinin doğurduğu siyasal süreç ve gelişmeler içinde ele alabilmek, aynı zamanda bu süreçleri, referandumda alınan devrimci tutumun örgütlendiği çalışmalara, eylem ve etkinliklere konu edebilmek gerekmektedir.

Dinci-gerici siyasal iktidarın kadınlara yönelik cinsiyetçi, aşağılayıcı politikaları tepkiye yol açmakta ve bu açıdan duyarlılıklar biriktirmektedir. Devrimci baharın ilk gündemi olan 8 Mart, referandum sürecinde bu tepkinin açığa çıkartılması ve siyasal iktidara karşı mücadeleye kanalize edilmesi temelinde ele alınmalıdır. Keza, Newroz süreci de, on yıllardır inkar ve imha politikaları ile karşı karşıya kalan Kürt halkının, özellikle 7 Haziran'dan sonra uygulanan katliamlara, baskılara karşı sesini yükselteceği bir gün olacaktır.

Kuşkusuz ki, 1 Mayıs'ı toplum ölçeğinde gerilimin biriktiği, referanduma doğru tırmanacağı ve referandum sonuçlarına göre yeni bir seyir izleyeceği bir durumda karşılayacağız. Bugünden öngörülemez tabloya rağmen, asıl görev, kesintisiz bir şekilde 1 Mayıs'a yüklenmek, başta işçi sınıfı içinde olmak üzere, bu süreçte açığa çıkmış mücadele dinamiklerini ve toplumsal muhalefeti en güçlü şekilde 1 Mayıs'a taşımak olabilmelidir.

TOPLUMSAL MUHALEFETİ BÜYÜTMEK, DAYANIŞMAYI GÜÇLENDİRMEK

Referandum sürecinde geniş ve he-

terojen bir bileşen "hayır" cephesinde yer alıyor. CHP ve farklı saiklerle "hayır" diyen gerici-sağcı hatta cemaatçi öğeleri dışında bırakırsak, sol hareketin önemli bir kısmı bu cephede konumlanıyor. Kuşkusuz ki, herkes farklı şekilde tutumunu gerektiriyor. Solun ağırlıklı bir kesimi süreci bugüne kadar varolan AKP karşıtlığının devamı olarak ele alıyor, sömürü düzeninin katı gerçekleri ve dünya ölçeğinde içinden geçtiğimiz sürecin temel karakteri yok sayılıyor.

Siyasal bir gelişme karşısında farklı tutumlara sahip olan ilerici-sol güçlerin süreci kendi durduğu yerden örgütlemesinden doğal bir şey yoktur. Tıpkı sınıf devrimcilerinin de "sermayenin diktatörüne de diktatörlüğüne de hayır" şiarında ifadesini bulan devrimci sınıf çizgisi ekseninde sınıf kitlelerini esas alan bir referandum süreci örgütlemesi gibi.

Ancak AKP iktidarının artan faşist baskısına ve demokratik hak ve özgürlüklere dönük saldırılara karşı ilerici-sol muhalefetin farklı kesimleri ile asgari zeminlerde bir araya gelebilmek, uzun dönemdir geriye çekilen kitle hareketinin üzerindeki kara bulutları dağıtmak açısından önem taşıyor. Aynı şekilde gerçekleşen saldırılar karşısında dayanışmanın örgütlenmesi ise, saldırıların püskürtülebilmesi açısından önem arz ediyor. Sınıf devrimcileri, referandum sürecinde bağımsız çalışmalarını yürütmekle birlikte, toplumsal muhalefet dinamiklerini büyütmek açısından da üzerlerine düşen sorumlulukla davranabilmeliler.

İşçi ve emekçi kitleleri her açıdan zorlu günler bekliyor. Sınıf ve kitle hareketi açısından rüzgarı tersine çevirebilmek ise ancak güne yüklenmekle olanaklı olacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/09 * 3 Mart 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Karanlıklar düzeni aydınlığa saldırıyor

Kuralsız, kaidesiz zorbalığın yazılı halden başka bir şey olmayan KHK'lar, iktidarın elinde saldırganlığın aracı olarak kullanılıyor. Son KHK ile eğitim emekçilerine saldıran dinci sermaye iktidarı, bilimsel düşüncenin, ilerici değerlerin hem üniversitelerdeki hem diğer eğitim kurumlarındaki temsilcilerini işten attı.

15 Temmuz darbe girişimini "Allah'ın lütfu" ilan eden AKP iktidarı, olağanüstü hal (OHAL) yönetimini kalıcılaştırarak tek adam diktasına dayalı rejimi ebedileştirme histerisine kapılmış durumdadır. Bundan dolayı tehdit ediyor, hapse tikiyor, işten atıyor, emekçileri işsizliğe, sefaletle sürükleyerek teslim almaya çalışıyor.

İLERİCİ DEĞERLERDEN KORKUYORLAR

İnsan soyunun yarattığı ilerici değerlerden, bilimsel gelişmelerden, demokratik kazanımlardan hem korkan hem nefret eden bu ultra gerici zihniyetin muhalif akademisyenlerle eğitim emekçilerini hedef alması tesadüf değil. Ortaçağ'dan feyz alan koyu karanlığını topluma dayatmak için pervasızca saldıran iktidar, ülkedeki toplumsal ilerlemenin düşünsel dinamiklerini kurutma telaşına düşmüş görünüyor.

İlerici düşünce ve değerlerle donanmış emekçilerin bu zorba saltanata biat etmeyeceğini bilen bu vasat altı zihniyetin temsilcileri her fırsatta şiddete sarılıyor. Zira ellerinde şiddetin kaba araçlarından başka bir şey kalmadı. Bundan dolayı saltanatlarına biat etmeyenleri karanlığın kılıcıyla yola getirebileceklerini sanıyorlar.

KAMU EMEKÇİLERİ MÜCADELESİNE SALDIRI

Toplumsal muhalefet içinde kamu emekçilerinin, kamu emekçileri hareketinde ise eğitim emekçilerinin belirgin

bir yeri var. Hem Eğitim Sen hem KESK yöneticilerinin uzlaşmacı çizgide karar kılmaları bu durumu değiştirmiyor. Belli sınırları olmasına rağmen kamu emekçileri hareketinin toplumsal muhalefette bir yeri var. Bu yeri de büyük oranda ilerici eğitim emekçilerine borçlu.

Zorba iktidarın çıkardığı son KHK'nın, emek mücadelesinin bu ilerici damarını kesmeyi amaçladığı açık. Okullarından, üniversitelerinden uzaklaştırılan emekçiler şu veya bu şekilde mücadele içinde yer alan, ilerici-devrimci unsurlardan oluşuyor. Eğer bu saldırı püskürtülmezse, binlerce eğitim emekçisinin tasfiyesi Eğitim Sen'i hem nicel hem nitel açıdan daha da zayıflatacaktır. Koyu karanlığında ilerici birikim ve değerleri boğmak isteyen dikta rejimi, direnişle durdurulmazsa, ilerici sendikal mevzileri dağıtma saldırısına devam edecektir.

EĞİTİMİ KARANLIK ZİHNIYETLİLERE TESLİM ETME HAMLESİ

Üniversite ve diğer eğitim kurumlarında ilerici değerleri koruyan, aydınlanma düşüncesini savunan, bilimsel yöntemi benimseyen akademisyen ve öğretmenlerin olması, gericiğin karanlığından beslenen iktidarın efendilerini rahatsız ediyor. Duydukları rahatsızlığı açıkça da dile getiriyorlar. Başta üniversiteler olmak üzere tüm eğitim kurumlarını ilerici, aydınlık, bilimsel olan her şeyden arındırmak için saldırıyorlar. Zorbarların önünde eğilmeyen sanatçıların da aynı KHK ile hedef alınması, bu histerinin bir diğer boyutunu oluşturuyor.

Eğitim emekçilerinin çalışma hakları gasp edilerek açığa alınmaları, bütün eğitim kurumlarını gerici-karanlık zihniyetin eline teslim etme planının bir parçasıdır. Bu karanlık zihniyetlilerin marifetiyle dikta rejimlerine biat edecek yeni nesil-

ler yetiştirmek istiyorlar. Tüm baskılara rağmen eğitim kurumlarında aydınlığın belli yerlerde parlamasından korkuyorlar. İstedikleri, tam bir koyu karanlık.

'MEZİYETİ' YANDAŞ/YALAKA OLANLARA ALAN AÇIYORLAR

Eğitim emekçilerine dönük saldırının bir diğer hedefi ise, dikta rejimine biat etmiş yandaş/yalaka olmanın dışında hiçbir meziyeti bulunmayan çapsizlara üniversiteler ve diğer eğitim kurumlarında yer açmaktır.

Bu tasfiyelerle yeni nesilleri ilerici aydınlık fikirlerden uzak tutabileceklerini, boşalttıkları alanlara yerleştirecekleri biatçı yandaşlar eliyle koyu karanlıklarını körpe beyinlere zerk edebileceklerini var sayıyorlar. Bu tutum, dini siyasi amaçları için kullanan AKP ve ona benzer burjuva akımların karakteristik özelliğidir. Böylesini ancak güçlü bir direniş durdurabilir.

DAYATTIKLARI KOYU KARANLIĞI DİRENiŞİN AYDINLIĞI PARÇALAR

Bu gözü dönmüş saldırganlık eğitim emekçileri başta olmak üzere tüm ilerici kamu emekçilerini korku, tedirginlik, moral bozukluğu içine hapsedmeyi hedefliyordu. Ancak bu kirli plan tutmadı. Saldırı sineye çekilmedi, emekçiler gasp edilen haklarını savunmak için mücadeleyi seçti. Bu da mücadele iradesinin kırılmadığını, OHAL zorbalığına rağmen emekçilerin direnme kararlılığında olduğunu gösterdi.

Tüm baskılara rağmen ortaya konan direniş iradesinin özel bir önemi var. Yine de hem saldırıyı püskürtmek hem iktidarın dayattığı koyu karanlığı aydınlığın direnişle parçalamak için daha yaygın, daha kitlesel, daha güçlü bir mücadelenin örgütlenmesine ihtiyaç var.

YTÜ'de akademisyenler uğurlandı

Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü'nde 23 Şubat Perşembe günü sabah saatlerinde bir araya gelen öğrenciler ve akademisyenler Mimarlık Fakültesi Şehir ve Bölge Planlama Bölümü'nden ihraç edilen 3 akademisyeni uğurladılar.

"#HocamaDokunma", "KHK'lar gidecek, biz kalacağız" yazılı dövizler sabah saatlerinde bir araya gelen öğrenciler tarafından Mimarlık Fakültesi kapısı önüne bırakıldı.

Saat 12.00'de hocalar ve öğrenciler alkışlarla basın açıklamasının yapılabileceği yere geçti. Burada ilk önce ihraç edilen akademisyenler konuştu. Ardından öğrenciler adına bir konuşma gerçekleştirildi.

Konuşmalarda OHAL ve KHK'larla üniversitelerin demokratik, özgür yapısına bir kez daha darbe vurulduğu dile getirildi. Böyle süreçlerde birlikte olmak gerektiğine değinilen açıklamada son olarak "Üniversiteyi terk etmiyoruz, mutlaka geri döneceğiz" vurgusu yapılarak basın açıklaması sonlandırıldı.

İşten atılan akademisyen intihar etti

Barış İçin Akademisyenler'in "Bu suça ortak olmayacağız" bildirisini imzalayan akademisyenlere yönelik işten atma saldırıları darbe girişimi sonrasında pervasızca hayata geçirilmeye devam ederken, Adana'da 50/D statüsünde asistanlık yapan ve doktorasını tamamladıktan sonra işten atılan, bildiri imzacısı Dr. Mehmet Fatih Traş intihar etti.

Taş, Çukurova Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Ekonometri Bölümü'nde 50/D statüsünde asistanlık yaparken doktorasını tamamladıktan sonra üniversite görev süresini uzatmayınca işten atıldı.

Barış İçin Akademisyenler'in "Bu suça ortak olmayacağız" bildirisini imzaladığı belirtilen Traş'ın intihar etmesine ilişkin Eğitim Sen Adana Şubesi'nden yapılan açıklamada, Traş'ın görev süresi uzatılmadığı ve birçok üniversite tarafından kabul edilmediği için psikolojik travma geçirdiği belirtildi.

Referandum ve işçi sınıfı

16 Nisan'da gerçekleşecek anayasa referandumunu yaklaştıkça toplum çapında referandum eksenli tartışmalar da hız kazandı. Burjuva siyaset arenasında, sokakta, mahallelerde ve elbette işyerlerinde artık herkes referandumu tartışıyor, referandumdan çıkacak sonuç ve etkileri üzerine tartışmalar yürütüyor. Burjuva medyaya yansımada en önemlisini, işçi sınıfı saflarında yaşanan tartışma oluşturuyor.

ANAYASA DEĞİŞİKLİĞİ VE İŞÇİ SINIFINA ETKİLERİ

Gündemde belirli maddelerinde değişiklik üzerinden bir kısmi anayasa değişikliği olarak yer alan referandum, AKP Hükümeti cephesinden "Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi", toplumsal muhalefet cephesinden ise "Başkanlık Rejimi" olarak adlandırılıyor.

Nasıl adlandırılırsa adlandırılırsın, gündeme gelen anayasa değişikliği paketi, devlet aygıtının daha da merkezileşmesini hedefliyor. AKP gericiliğinin kendi sefil çıkarları ve dinci gerici ideolojisini topluma dayatma hedefi de olmakla birlikte devlet aygıtının merkezileşmesi Türkiye kapitalizminin yaşadığı iktisadi ve siyasi kriz koşullarında temelde burjuvazinin toplam ihtiyacı anlamına geliyor. Burjuvazinin ve emperyalist merkezlerin bir bölümünün referanduma mesafeli ve ikircikli bir tutumla yaklaşması bu gerçeği değiştirmiyor. Bunlar bir yana burada bizi asıl olarak ilgilendiren konu, anayasa değişikliğinin ya da yetkilerin tek elde toplanması sürecinin işçi sınıfı için yol açacağı sonuçlardır.

Bugün işçi sınıfı içerisinde konunun nasıl tartışıldığından bağımsız olarak gündemdeki anayasa değişikliği, diğer bir deyişle yetkilerin tek elde toplanması, işçi sınıfı için bugüne kadar güç bela elinde tuttuğu bir dizi sosyal ve demokratik hakkın tasfiyesi, bununla birlikte de koca bir yıkım demektir.

Zira sermaye sınıfı cephesinden yönetsel yetkilerin tek elde toplanmasının ikili bir yanı bulunmaktadır. Bunlardan birincisi ekonomik ve toplumsal alanda yapılmak istenen düzenlemelerin çok daha hızlı bir şekilde hayata geçirilmesini sağlamaktır. Yer yer burjuvazinin iç dengeleri ve toplumsal dengeler meclis eli ile yapılmak istenen düzenlemelerde gecikmelere yol açmakta, bu ise Türkiye kapitalizminin yaşadığı krizi işçi sınıfı ve emekçilere fatura ederek aşma noktasında siyasal iktidarı zorlamaktadır.

İşçi sınıfı anayasa referandumu vesilesi ile artık kendisinin yönettiği bir ülke ve dünyayı; baskıya, sömürüye, savaşlara son vereceği sosyalist dünyayı tartışmak ve bu dünyayı kurmak için harekete geçmek zorundadır.

Ekonomik alanda ve çalışma yaşamını ilgilendiren iki örnekle bu durumu açabiliriz. İlk örneğimiz OHAL koşullarında KHK'lar ile oluşturulan Varlık Fonu'dur. Halen devlet sermayesi ile işletilen Türkiye'nin en büyük kurumları bir gece yarısı kararnamesi ile bu fona devredildi ve özelleştirme süreçlerinin önündeki hukuki engeller böylece aşılmış oldu. Ayrıca bu kurumların Varlık Fonu'nda bir araya getirilmesi ile uluslararası kredi talepleri için bir teminat potası yaratılmış oldu.

İkinci örneğimiz ise kamu alanında yaşanan ihraçlardır. Elbette kamu alanında yaşanan ihraçların devlet aygıtını AKP muhaliflerinden temizlemek gibi bir amacı da bulunuyor. Ancak biliyoruz ki sermaye devleti yıllardır kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldırmak için fırsat kolluyor. Dolayısıyla AKP hükümeti OHAL KHK'ları ile bu alanda da bir taşla iki kuş vurmuş oluyor. Bir yandan ilerici-devrimciler başta olmak üzere kamu alanını muhalefetsiz bir pozisyona sürüklerken, diğer yandan da 657'yi ortadan kaldırmanın, çalışma yaşamını her alanda güvencesizliğe ve sürekli sömürü cehennemine çevirmenin hesaplarını yapıyor. Kaldı ki referandum sonrasında 657 Sayılı Kanun'da değişiklik yapılacağını da bugünden yüksek sesle dile ge-

tiriyor.

657'nin yanı sıra kıdem tazminatı, taşeronluk vb. gibi düzenlemelerin de referandum sonrasında bırakılması, bu konularda işçi sınıfı için çözücü değil, yıkıcı düzenlemeler yaşanacağını açıkça gösteriyor. Toplum üzerinde algı operasyonu üzerine uzmanlaşmış AKP gericiliği, hele hele bıçak sırtı görünen ve her sonuca gebe bir referandum sürecinde bu değişiklikleri referandum sonrasında bırakıyorsa, bunun tek anlamı gündemde olanın mevcut haklara saldırı olduğudur.

Yönetsel erklerin tek elde toplanmasının ikinci ayağı ise baskı ve zorun sistemleştirilerek toplum üzerindeki denetimin yoğunlaştırılmasıdır. Bunun uluslararası dengeler ve AKP gericiliğinin uluslararası politikaları ile ilgili yanları da bulunuyor. Ancak her gün daha yüksek sesle tartışılan ekonomik kriz gerçeği de işin bir diğer yanı. Örneğin geçtiğimiz günlerde OSİAD (Ostim Sanayici ve İşadamları Derneği) Başkanı gazetelere verdiği röportajda ciddi bir ekonomik darboğaz yaşadıklarını, asıl dalgayı ise Mayıs ayında beklediklerini ifade ediyordu. Keza Türkiye kapitalizminin koçbaşı Rahmi Koç da geçtiğimiz haftalarda inşaat dayalı bir ekonominin sürdürülemez olduğunu söylüyordu.

Türkiye kapitalizminin yaşayacağı bir

ekonomik çöküş, yaratacağı birçok sonuçla birlikte toplumu "istikrar" masalı ile uyutan AKP gericiliğinin de çöküşü ve toplum üzerindeki denetiminin kırılması anlamına gelecektir. Bu saatten sonra toplumu ve işçi sınıfını kontrol edebilmenin tek yolu dizginsiz bir terör ve baskı ortamı olabilir ancak. Yani bugüne kadar, özellikle OHAL koşullarında ilericilere, devrimcilere ve Kürt halkına yönelik estirilen devlet terörü bu koşullarda işçi sınıfı ve emekçilerin toplamı üzerinde estirilecektir.

Kaldı ki yine OHAL-KHK rejimi bu baskının işçi sınıfı için de işaretlerini verdi. OHAL'le birlikte ilk saldırı Avcılar Belediyesi'nin direnişçi işçilerine geldi. TEDİ işçileri sendikalaşma talepleri karşısında işten atma saldırısı ile karşılaştığında polis kurşunlarının da hedefi haline geldi. Son olarak Asil Çelik'te ve EMİS kapsamında Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin haklı ve onurlu grevleri daha başlamadan bir gece yarısı kararnamesi ile yasaklandı.

Bu basit örnekler ayakkabı kutularında sakladıkları dolarları unutan bir cumhurbaşkanının elinde dolar bulunana "terörist" ilan ettiği bir ülkede, en sıradan ekonomik ve demokratik hakkı için sokağa çıkacak olan emekçilerin yaşayacaklarının sadece bir karikatürü idi.

İŞÇİ SINIFI REFERANDUMU NASIL TARTIŞIYOR?

Anayasa değişikliğinin ve kapitalist devlet aygıtının merkezileşmesinin işçi sınıfı için yol açacağı sonuçlar bu kadar ağır olmasına rağmen, işçi sınıfı içinde referanduma ilişkin tartışmalar halen partizanca, hatta "tek adam"ı sevmek ve sevmemek eksenli bir yaklaşımla sürüyor ve işçi sınıfını gerici temelde bölen bir rol oynuyor.

Birçok işyerinde çay ve yemek molarında, servislerde, soyunma odalarında, hatta makine başlarında referandum tartışılıyor. Hatta işçiler referandum tutumlarını ürettikleri ürünlerin üzerlerine yazarak birbirlerine propaganda yapıyor. 14 yıllık AKP hükümetinin yarattığı kutuplaştırıcı siyaset en çok fabrikalarda ve iş yerlerinde kendisini hissettiriyor.

Bununla birlikte dikkat çeken bir nokta ise toplumla paralel olarak sağ kökenli işçilerin bir bölümünde de referandum konusunda ciddi bir kafa karışıklığı bulunduğu gerçeğidir. MHP kökenli işçiler farklı saiklerle "Hayır!" oyu vermeyi düşündüklerini dile getirirken, AKP kökenli ve bugüne kadar tüm seçimlerde AKP'ye oy verdiğini söyleyen işçilerin bir bölümü ise yine "Hayır!" oyu vermeyi düşündüklerini ifade edebiliyorlar.

Ancak ister AKP'li, MHP'li, ister CHP'li olsun düzen siyasetinin etkisinde olan neredeyse tüm işçilerin tartışmalarını da yine düzen siyasetinin argümanları oluşturuyor. Halen "milli duygular", halen "bölünme korkusu" tartışmaların önemli bir bölümünü oluşturuyor. Bunun doğal nedeni ise işçi sınıfımızın halen gelişmelere kendi sınıf penceresinden ve siyasetinden değil, burjuva düşünce dünyasının penceresinden bakması, kendi sınıf kimliğine uzaklığıdır.

SINIFSA BİR YARILMA ZORUNLUDUR

Referandumun sonucundan bağımsız olarak bu tartışma düzlemi toplumu ve işçi sınıfını gerici bir kaosa doğru sürüküyor. Bu kaostan çıkışın tek yolu, sınıfsal bir yarılma yaratabilmekten geçiyor.

Bu nedenle gündemdeki anayasa değişikliğinin ekonomik, sosyal ve toplumsal alanda yol açacağı sonuçları işçi sınıfının zihninde açıklığa kavuşturmak, işçilerin dünyaya ve ülkeye kendi sınıf siyasetinin penceresinden bakmalarının sağlanması büyük bir önem taşıyor.

Dahası anayasa referandumu aynı zamanda "Nasıl bir ülke?" ve "Nasıl bir dünya?" sorularının da dayanak noktasıdır. Bırakalım tüm yetkilerin tek bir kişide toplanmasını, işçi sınıfı anayasa referandumu vesilesi ile artık kendisinin yönettiği bir ülke ve dünyayı; baskıya, sömürüye, savaşlara son vereceği sosyalist dünyayı tartışmak ve bu dünyayı kurmak için harekete geçmek zorundadır.

Kamu emekçileri ihraçlara karşı direniyor

Kamu emekçileri KHK ve ihraçlara karşı direnişe devam ediyor.

İSTANBUL'DA DİRENİŞLER SÜRÜYOR

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi kamu emekçilerinin direnişi Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günü eş zamanlı olarak Kadıköy ve Bakırköy'de devam ediyor. Direniş süresince emekçiler ihraçlara karşı hazırladıkları bildirimleri dağıtırken imza kampanyasını da sürdürüyorlar.

Hafta içi eylemlere katılım daha sınırlı olurken Cumartesi eylemleri ise daha kitlesel ve coşkulu geçiyor.

25 Şubat Cumartesi günü Kadıköy'deki direnişe DEV TEKSTİL ve DGB'nin de aralarında olduğu pek çok kurumdan destek geldi.

BEKSAV çalışanları da emekçileri yalnız bırakmadı. BEKSAV Tiyatro İmge'nin sunduğu tiyatro gösterimi ilgiyle izlendi. Yoğun alkış alan tiyatronun ardından BEKSAV Müzik Topluluğu eşliğinde halaylar çekildi.

Aynı gün Bakırköy'deki direnişçilere de yoğun destek vardı. Pek çok kurumun destek verdiği oturma eyleminde DEV TEKSTİL, Özgür Lise, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) adına dayanışma konuşmaları yapıldı.

Oturma eylemi konuşmaların ardından Grup Munzur'un söylediği şarkılar

ve halaylarla sona erdi.

Kartal'da ise Cuma günleri kamu emekçileri meydana yaptıkları oturma eylemi ile seslerini duyurmaya devam ediyorlar.

24 Şubat'taki eylemde Saat 14.30'da, ihraç edilen Mehmet Sarı'nın öğrencileri olan 3-F sınıfı ile sokak dersi yapıldı. İlk derste resim, ikinci derste müzik işlendi. Çocuklar ve aileleri, "Öğretmenimizi geri istiyoruz" diyerek öğretmenlerinin yanlarında oldular.

MALATYA VE AYDIN'DA POLİS SALDIRISI

Malatya'da ihraç edilen eğitim emekçileri Umut Sertaç Ökdemir, Özkan Karataş ve Erdoğan Canpolat ile sağlık emekçisi Cengiz Uğurlu'nun Yüzüncü Yıl Kavşağı'ndaki direnişleri 25 Şubat'ta yine polis saldırısıyla karşılaştı.

Polisin tehditlerine rağmen basın açıklamasına devam eden emekçiler 43. defa gözaltına alındılar.

Aydın'da ise ihraç edilen kamu emekçilerinin direnişi devam ederken polis saldırıları da aralıksız sürüyor.

25 Şubat'ta KESK Aydın Şubeler Platformu'nun her Cumartesi günü için aldığı eylem kararı doğrultusunda Kent Meydanı'nda oturma eylemi yapıldı. Ancak polis bir kez daha emekçilere saldırarak 14 kişiyi gözaltına aldı.

Aydın'da KESK tarafından Cumartesi günleri yapılan eylemlerin tamamında polis saldırısı ve gözaltı yaşandı.

ALEV ŞAHİN'E DESTEK

OHAL kapsamında çıkarılan KHK'larla ihraç edilen Alev Şahin'in Düzce'de başlattığı direniş 30 Ocak'tan beri devam ediyor.

"İşimi, ekmeğimi geri istiyorum" diyerek oturma eylemi yapan Alev Şahin'i direnişinin 27. gününde (25 Şubat) meslektaşları ziyaret etti. Şahin'i ziyarete giden TMMOB üyesi mimar ve mühendisler "Alev Şahin yalnız değildir / Mimar Alev Şahin'in meslektaşları" şiar ve imzalı pankart açtılar.

Yapılan açıklamada "KHK'lere darbeleri uzaklaştırma gibi bir kılıf giydirilmiş olsa da, asıl amacın muhalif unsurların tasfiyesi olduğu ortadadır" denildi. Eylemde "Alev Şahin yalnız değildir" sloganı atıldı.

BETÜL CELEP'İN DİRENİŞİ SÜRÜYOR

İstanbul Kalkınma Ajansı'ndaki işinden KHK ile atılan Betül Celep, 23 Ocak'ta Kadıköy'deki Khalkedon Meydanı'nda başlattığı direnişi sürdürüyor.

27 Şubat'ta direniş alanına "Halkın taleplerini topluyoruz" başlıklı pano konularak çevredekilerden talepler toplanmaya devam edildi.

Aldatmaca ve oyalamanın yeni adı: OHAL Komisyonu

15 Temmuz darbe girişiminin ardından OHAL ilan ederek kendi darbesini yürürlüğe koyan AKP iktidarı peş peşe çıkardığı KHK'lar ile ülkeyi kendisi için dikensiz gül bahçesine çevirmeye çalışıyor. 7 ay içerisinde çıkarılan KHK'lar ile devrimci, demokrat, ilerici kesimler kamudan ve akademiden açığa alındı veya ihraç edildi.

Elbette toplumsal muhalefete dönük saldırılar hem tekil direnişlerle hem de İstanbul'da olduğu gibi KESK bünyesinde kamu emekçilerinin başlattığı oturma eylemleri ile karşılandı. Bu eylem ve direnişler henüz saldırıları geri püskürtecek güçte olmasalar da karanlığa boğulmak istenen topluma umut oldu.

DİRENİŞ EĞİLİMİNİ BALTALAMA ÇABASI: OHAL KOMİSYONU

Sermaye devleti ihraçlar karşısında başlayan direnişlere dönük de pervasızca saldırıyor. Direniş mevzilerinde hemen her gün estirdiği polis terörü estiriyor. Bu yolla hem direnişleri bastırmayı umuyor hem de yüzünü direnişe dönenlere göz dağı veriliyor. Ama nafîle, zira zulüm arttıkça direniş iradesi de güçleniyor. İşte bu

sebeple zor ve baskı araçlarının yanı sıra aldatmaca ve oyalama politikalarını devreye sokuyor. İşte OHAL Komisyonu tam da bu misyonla kuruldu.

Yine bir KHK ile kurulan OHAL Komisyonu ile amaçlan şey, emekçileri direnme çizgisinden uzaklaştırarak "hukuki yollara" yönlendirmek. Öyle ya, ihraç edilen emekçilerin artık baş vuracağı bir komisyon bulunuyor, Binali Yıldırım'ın deyimiyle 'İtirazı olan komisyona başvursun' denilerek direniş iradesi zayıflatılmak isteniyor.

Söz konusu komisyonun ne amaçla

kurulduğunu anlamak için bileşimine bakmak yeterli olacaktır. Oluşturulan yedi üyeli komisyonun beş üyesi bizzat başbakan ve bakanlar tarafından, yani siyasal iktidarın kendisi tarafından atandı. Diğer iki üyesi ise siyasal iktidar karşısında düğmesiz cüppelerini ilikleme çabasında çalışan HSYK tarafından belirlendi. Bu yedi üyeli komisyona 10 bini bulan itiraz başvurularını sadece dosya üzerinden inceleme yetkisi verildi ve iki yıl çalışma süresi biçildi. OHAL komisyonunun oluşturulma biçimi, üyelerinin bileşimi ve çalışma yöntemi dikkate alındığında,

her açıdan kamu emekçilerini aldatma ve oyalamaya dönük bir taktik olduğu rahatlıkla görülecektir.

ALDATMACALARA KANMADAN DİRENİŞİ BÜYÜTMEME!

Kamu emekçileri arasında OHAL Komisyonu'na ilişkin dillendirilen 'Komisyonun çalışma süresinin uzatılması', 'Komisyonun misyonuna uygun çalıştırılması' gibi talepler siyasal iktidarın kamu emekçilerinin dikkatini direniş alanlarından kendi yarattığı suni yollara çekme amacına fiilen hizmet etmektedir. Bu nedenle direniş eğilimini baltalama amacıyla oluşturulan OHAL Komisyonu'ndan kamu emekçileri 'adalet' beklememelidir.

AKP iktidarının oyalama taktiklerine karşı direniş alanlarında yükselen 'işimi geri istiyorum' ve 'KHK'lar gidecek, biz kalacağız' şiarları daha güçlü haykırılmalıdır. Zira direnişleri güçlendirmek ve yaygınlaştırmak bugün OHAL komisyonu gibi aldatmacalara ve referandum sonrasında daha da pervasızlaşacak olan saldırılara verilecek en iyi cevap olacaktır.

Sermaye devletinin "işkence" işleri bakanı: Süleyman Soylu

Sezgin Tanrikulu sosyal medya hesabından, Nusaybin Xeraba Bave köyünde Abdi Aykut'a yapılan işkenceyi hükümete sordu. Hükümetten, İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ilk önce Tanrikulu'nu tehdit etti. Ardından yapılan işkenceyi şu sözlerle açıkça savundu.

"O yaşlı dediğiniz adam teröre ev sahipliği yapıyor. O köyde güvenlik güçlerimiz var. Köyün altını tamamen sığınağa çevirmişler. Belli ki bir hazırlığın içerisinde. Orada çatışma hala daha sürüyor. Köyde bombaların, el yapımı patlayıcıların, kalaşnikofların ve bu tür hazırlıkların ne işi var? Orayı üs haline getirdiler. Bunlar olurken, çıkıp muhalefet partisinin birkaç milletvekili bana soru soruyor. Bana ne soruyorsun, git Kandil'e sor, git Karayılan'a sor da sana anlatsın ne olduğunu."

Soylu bu sözleriyle yalnız işkenceyi savunmuyor, aynı zamanda yargının işini de üstleniyor. Hem de kendi hukuklarını bile hiçe sayarak. Zira işkence burjuva hukukuna göre yasak(?). Soylu bu insanlık dışı suçunu savunuyor.

İŞKENCEYİ SAVUNAN SOYLU REFERANDUM SONRASI İÇ SAVAŞ TEHDİDİYLE GÜNDEMDE

Yaklaşık iki hafta önce Soma gençlik kolları toplantısında AKP İl Başkan Yardımcısı Ozan Erdem, "Bu referandum oylamasında yüzde elli geçemezsek iç savaşa hazır olun" demişti. Bu sözler karşısında oluşan tepki Erdem'i istifa etmek zorunda bıraktı.

Süleyman Soylu da bu kez "iç savaş" sözünü doğrudan kullanmadan Erzurum'da benzer tehditler savurdu. "Şu referandum bitsin bak neler olacak. Bu referandumun en önemli kararı millet ne derse o olacak, millet ne istiyorsa, o olacak, millet ne karar veriyorsa o olacak. Karayazı'da 7 Haziran'da nasıl oy kullanıldığını ben biliyorum. Hadi şimdi kullandırırsınlar, milleti tehdit etsinler de görelim."

Soylu'nun bu sözleri referandum öncesi Kürdistan'da uygulayacakları baskının da ip uçlarını veriyor. Güya HDP

7 Haziran öncesinde millet üzerinde baskı kurarak oy almış. Kuşkusuz Soylu da söylediği yalana inanmıyor. Kimsenin inanmadığını da biliyor.

"İç savaş çıkacak" çığırtkanlığını AKP yapsa da, böyle bir şeyi yaşama geçirmek tek başına AKP'nin tasarrufunda değil. AKP bu türden söylemler üzerinden "evet" manipülasyonu yapıyor. Ama asıl olarak emekçi sınıfları kendi içinde bölmeye ve kutuplaştırmaya çalışıyorlar. Zira sınıfın kendi içinde bölünüp, kutuplaşması kesinlikle sermayenin çıkarına bir durum.

MEHMET AĞAR'IN "GÖLGESİ" SÜLEYMAN SOYLU

2009 yılında kısa bir süre Demokrat Parti'nin Genel Başkanlığı'nı yapan Süleyman Soylu AKP'ye resmen katıldığı 2012'ye kadar AKP karşıtı profil çiziyordu. 2012 öncesinde "Tayyip Erdoğan'a gününü göstereceğiz" diyen Soylu'ya AKP rozetini Erdoğan taktı. Süleyman Soylu AKP'ye geçiş töreninde burju-

va siyasetinin iki yüzölçümünü ve çıkar üzerine kurulu olduğunu tescillencesine şunları söyledi:

"Sayın Başbakanımız ile yaptığımız görüşmede kendilerinin bize duyduğu itimada teşekkür ederek AK Parti'nin ve milletin emrinde olduğumuzu ifade ettiğimi kamuoyuna saygıyla duyuruyorum."

Aslında bu durum, burjuva partilerin ortak paydasının sermaye sınıfına hizmet olduğunu gösteren burjuva ahlakın ve politikanın sıradan bir örneği. Zira sermayenin ihtiyaçlarına göre düşman ya da dost oluyorlar.

Süleyman Soylu'nun AKP'li olması, "Ben bu devlet için 1000 operasyon yaptım" diye övünen, kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar'ın "gölgesi" olmasından ayrı düşünülemez. Öyle ki İçişleri Bakanı olduğu halde Ağar karşısında ceket düğmelerini iliklediği burjuva köşe yazarlarının bile gözünden kaçmadı. Soylu'yu AKP'li yapan şey de asıl olarak sermaye devletinin kontrgerilla şeflerine, bir nevi yeni Mehmet Ağar'lara duyduğu ihtiyaçtır. Soylu'nun Kürt illerinde devam eden kirli savaş üzerinden söyledikleri ise Mehmet Ağar'ı aratmayacağıni göstermiş oldu.

İdam tartışmaları eşliğinde sandık hesabı

Referandum günü yaklaşırken, hazırlık çalışmaları da hız kazanıyor. T. Erdoğan referandum çalışmaları için sahaya indi, mitinglerine başladı. “Evet” cephesi, çalışmalarını ırkçı-şoven söylemlerle kurmakta, Erdoğan da bu zehri en etkin şekilde kullanmaya bakmaktadır. Bu amaçla tekrar idam tartışmalarının güncellendiğine tanık oluyoruz. Tahmin edildiği gibi, idam konusu, kirli ittifak halinde buldukları MHP Başkanı Devlet Bahçeli’nin “Getirin Meclis’e, geçirelim” çağrısıyla gündeme geldi.

Erdoğan da Manisa’da katıldığı bir mitingde, “Ben şuna inanıyorum, idam talebi parlamentoya gelecek. Temennim odur ki parlamentodan geçtiği anda bana geldiğinde ben bunu onaylarım. Fakat bir sıkıntı, anayasa değişikliği gerektiriyor. İşte ayın 16’sı aynı zamanda bunun da bir cevabı olacak. Gerekirse, şimdiden bir şey daha söylüyorum, bunun için de bir referandum yolu açabiliriz. Eğer parlamentodan bu çıkmıyorsa, anayasa değişikliği için bir referandum talebini şimdiden hatırlatıyorum. İnşallah onun için de ne yaparız, yine millete gideriz. Millet idam diyorsa mesele bitmiştir” dedi. Yani şimdilerde aralarından su sızmayan dinci-gericiler ile ırkçı-şovenler, “terör” demagojisini dillerine dolayarak, meydanlarda idam tartışmaları açarak, referandumda “evet” oylarını arttırma hesabıyla hareket ediyorlar.

Türkiye’de idam 2004 yılında Erdoğan başbakanken kaldırıldı ve Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin (AİHS) ilgili protokolü onaylandı. Hatırlanırsa Erdoğan, 2010 yılında gerçekleştirilen anayasa referandumu öncesinde de 12 Eylül darbeleriyle hesaplaşıyor görüntüsüyle,

“Referandumda, gencecik bedenlere yağlı urgan çeken anlayışla hesaplaşılacak” demişti. Hatta genç devrimci Erdal Eren’in yaşının büyütülerek idam edildiğini “üzüntü” ile anmaktan geri durmamıştı. Şimdi yine bir referandum öncesi, kendisinin kaldırdığı idamın tekrar getirilmesi için ırkçı-şoven çığlıklar atıyor.

15 Temmuz darbe girişiminin ardından, böylesi bir “lütfun” yarattığı atmosferi canlı tutmak amacıyla ve AKP’lilerin özel bir çabasıyla, meydanlarda “idam isteriz” çığlıkları attırılmıştı. O zaman bunu, “millet istiyor” söyleminin ardına sığınarak savunmuşlardı. Şimdi ise “Millet isterse mesele bitmiştir” diyerek tekrar bu tartışmayı alevlendirilmek istiyorlar. Esasında kendileri de farkında ki idam hukuk mevzuatına tekrar getirilse dahi geriye dönük işletilmeyecek. Ancak onlar idam söyleminin ırkçı-şoven pro-

pagandada işe yaradığını düşünüyorlar. Korkunun dozunu idamla daha da arttıracaklarının hesabını yapıyorlar. Böylesi faşist yöntemlerle ülke yönetmeyi umanlar, tüm gücü tek elde toplamak istedikleri “yeni Türkiye” için sandıkta “evet” çağrısı yapıyorlar.

Bu türden faşist yöntemlerle zehirlenmiş ve idamı destekleyen belli bir kesim kuşkusuz ki vardır. Yakın dönemde görüldüğü üzere, küçük çocuklara elinde idam ipiyle poz verdiren “öğretmenlere” sahipler. Bu gerici düzenden nemalanan, böylesi bir düzenden medet umanlar da vardır. Toplumun hak ve özgürlüklerini yok sayarak kendi çıkarlarını dayatmayı kendilerine “iş” edinmişler de vardır. Bunları herhangi bir toplumsal muhalefet eylemine –şimdilerde “hayır” çalışmalarına– karşı ellerinde palalarla, bıçaklarla, silahlarla görmeye alışkınsınız.

Mafyatik yöntemlerin prim yaptığı, “Oluk oluk kan akıtacağız” söylemlerinin alkışlandığı karanlık zamanlardan geçiyoruz. Ne istediklerinin bile farkında olmadan, bir “güruh” haline sokulmuş, faşizmin bekçiliğine soyunmuş bu kesimlerin meydanlarda “idam isteriz” çığlıkları atmalarının hiçbir şekilde halk iradesi, onların söylemiyle “milli irade” olduğu iddia edilemez. Böylesi bir ülke hayali kuranların sonu, tarihten örnekleri olduğu üzere, hüsrarla sonuçlanmaya mahkûmdur. Eşitlik temelinde hak ve özgürlükler mücadelesi verenler er ya da geç kazanmış, zorbalıklarını dayatan diktatörler ve bu ruha sahip müritleri ise, insanlığın ilerici değerlerini savunanların haklı nefretinin hedefi olmaktan kurtulamamıştır.

Xerabê Bava köyünde yaşananlar üzerine

Xerabê Bava köyünde yaşananlar açıkça göstermektedir. Yaşananların tanıkları “12 Eylül’ü de yaşadık ‘90’ları da ama böyle bir şey görmedik” demektedir. Bu sözler Kürt halkının yaşadığı bu saldırıların yeni olmadığını, katlanarak arttığının dışı vurumudur. Kürt kadınlarının, kayıp yakınlarının, gerilla annelerinin başlarına bağladıkları beyaz tülbentlerle “Edi bese” çığlıklarına, “Kimse ölmesin” haykırışlarına verilen cevaptır bu. Sermaye devleti bu imha yöntemini Kürt

halkının onurunu teslim alıncaya, haklı istemlerinden vaz geçinceye kadar sürdürmek niyetindedir.

Ancak diğer taraftan 16 Nisan referandumu yaklaştıkça Erdoğan ve AKP’sinin telaşı da artmaktadır. Anket sonuçları başkan adayını derin endişelere sevk etmektedir. Tüm bunlardan kaynaklı Kürt sorununda çözüme dair yeni bir umut bilinçli olarak yaratılmak istenmektedir. Kürt illerinden, referandum çalışması yapan AKP’lilerin baş-

kanlık sistemi geldikten sonra Kürt sorununun çözüleceğine dair gerçek olmayan hayaller yaymaya çalıştığı yönünde haberler gelmektedir. Keza Selahattin Demirtaş başta olmak üzere eşbaşkanlarını, milletvekillerini hapse attığı HDP seçmeninden, bizzat Erdoğan tarafından “evet” oyu vermeleri istenmektedir.

İçinden geçilen dönemde Kürt ulusunun haklı istemleri, bölgesel olarak önemli bir yer tutmaktadır. Türk devleti kendini dayatan bu gelişmeler karşısında daha ne kadar “ez ve çöz” politikalarına devam edebilecektir, bunu zaman gösterecek. Ancak bu sonuçsuz politikanın, Kürt ulusunun haklı istemleri karşısında başarı şansı bulunmamaktadır.

Nisan’da yapılacak olan referandum baskı ve zorbalığı tırmandırarak hazırlanan sermaye devleti, Kürdistan’da da kirli savaş uygulamalarına hız vermiş görünüyor. 11 Şubat’tan bu yana Mardin’in Nusaybin ilçesine bağlı köylerde sürdürülen operasyonlardan bir kez daha vahşet görüntüleri yansıdı. Yine Diyarbakır’ın Lice, Silvan ve Kulp ilçelerinde sokağa çıkma yasağı ilan eden sermaye devleti, buralarda da kanlı katliamların altına imza attı.

Bu aynı günlerde Barzani’nin Türkiye ziyareti, Ahmet Türk ve Sırrı Sakık ile görüşmeleri vesilesiyle Kürt sorunu ve “çözüm süreci” tartışmaları yeniden gündeme geldi. Ancak devletin asıl çözüm anlayışını 14 gündür ablukanın sürdüğü

Dinci-gerici AKP iktidarı emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin ortak eseridir

D. Yusuf

Günümüz Türkiye'sinde toplumu her alanda ve her bakımdan kuşatıp bunalan dinci gerici bir iktidar gerçeği ile yüz yüzeyiz. İktidar hiçbir yasa, hukuk, kural, ölçü ve sınır tanımayan bir despota bağlı. Mevcut devlet, -batı basınının kullandığı bir deyimle- bu "öngörülemez adam" sayesinde bırakalım bir yasa devleti olmayı, bir hukuk devleti olarak bile tanımlanamaz.

Tayyip Erdoğan ve müritleri, şimdilerde amansızca savaşa tutuştukları Fethullah Gülen Cemaati ile birlikte adım adım iktidar oldular. Cemaatle ortaklık sürecinde, öncelikle devletin o güne kadarki temel kurumu ve koruyucusu orduyu hizaya getirmeye giriştiler. Sonra peş peşe devreye soktukları gayet başarılı hamlelerle yargıdan parlamentoya, polisten istihbarata devleti oluşturan temel ve ikincil önemde tüm kurumları ele geçirdiler.

AKP ile Cemaat arasında, iktidar mevzilerini tümüyle tuttukları aşamada kirliliğe başladı. İktidar tekelinin kimin elinde olacağı üzerine yürüyen kirliliğe esas olarak Erdoğan'ın lehine gelişti. Güleciler geçtiğimiz yıl içinde gerçekleştirilen 15 Temmuz darbe girişimi ile son bir hamle daha yaptılar ve kaybettiler. T. Erdoğan kendi deyimi ile bunu "Allah'ın bir lütfü" olarak değerlendirdi. Ordu içindekiler başta olmak üzere Cemaat taraftarı olarak nitelediği tüm asker ve sivil kadroları tutukladı ya da tasfiye etti. "Darbeye karşı demokrasiyi savunuyorum" yalanı ile, CHP'de somutlanan burjuva muhalefetini bile yanına çekti, yedekledi.

AKP şefi, verili cumhuriyet rejimini öteden beridir aşındırıyor, kendi ideolojisi ve kültürünü de yedirerek, kendi düzeni ve devletini kurmak istiyordu. Bu düzende kendi başkanlığı özel bir yerde duruyordu. 15 Temmuz darbesinin sarıntıları geçer geçmez harekete geçti. Bu kez "Türkiye'ye özgü bir başkanlık" sistemi parolası ve yeni bir anayasa taslağı ile ortaya çıkmış bulunuyor. Bu dayatmanın aracı olan referandumdan zaferle çıkarsa eğer, burjuva cumhuriyetin son kalıntılarından da eser kalmayacak, böylece tek bir adamın tepesinde durduğu bir diktatörlüğe geçilmiş olunacak. Türkiye'nin işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri, Kürtleri ve Alevileri şimdi böylesi yaşamsal bir sorunla karşı karşıyadırlar.

Peki ama dinsel gericiliğin bu denli etkin siyasal bir güç olarak öne çıkması salt kendi eseri midir? Ya da bir rastlantı

Dinsel gericiliğin ve onun günümüzde cisimleşmiş hali olan AKP iktidarının emperyalizmin, esas olarak da ABD emperyalizminin öz çocuğu olduğudur. Dinci-gerici AKP iktidarı ve ebedi şefi Erdoğan varlığını esas olarak ABD'ye borçludur. Her hamlesinin gerisinde ABD ve yanı sıra da işbirlikçi burjuvazi vardır.

midir? Değilse bunu neye ya da kimlere borçludur? Her zamanki gibi bu sorulara doğru ve tam bir cevap vermenin anahatları olaya ya da gelişmelere tarihsel bir bakışla yaklaşmaktır. Bir diğer anlatımla, söz konusu olgunun tarihsel arka planına ve zaman içindeki evrimine bakmaktır.

DINCI-GERİCİ İKTİDARIN TARİHSEL ARKA PLANI

Teokratik Osmanlı İmparatorluğu, adına Kemalist devrim de denilen '20'lerdeki burjuva devrimle sahneden silindi. Hiç kuşkusuz bu, tarihsel olarak ilerici bir gelişmeydi. Burjuva devriminde oynadığı rolle edinilen siyasal güç ve prestije yaslanılarak, dinin toplum yaşamındaki etkisine karşı da belli sınırlamalar getirildi. Hilafet lağvedildi, cemaatler ve tarikatlar yasaklandı. Tüm güdüklüğüne rağmen, bu adım da ilerici bir niteliğe sahipti. Aşarın kaldırılması, yerine modern vergi sisteminin konması bir başka kayda değer ilerlemeydi.

Şüphesiz bu devrim, klasik burjuva devrimlerinden farklıydı. Nihayetinde bir "üst tabaka devrimi" idi. Bundan kaynaklı olarak her alanda ve her bakımdan oldukça güdüktü. Dine karşı tutumu da bu sınırlarda kaldı. Zaman içinde, din hem de Kemalist devrimi gerçekleştiren üst tabakanın marifeti ile yeniden toplum yaşamında etkili bir güç haline geldi.

Hilafetin yerine, bu kez sözde dini kontrol etmek adına, Diyanet İşleri Teşkilatı kondu.

Bununla da kalınmadı. Kapitalist gelişmenin zaman içinde değişen ihtiyaçları çerçevesinde dinin önünü açan adımlar atıldı. 1920'lerde dini toplum yaşamı içinde sınırlayarak işe başlayan cumhuriyetin kurucusu CHP, 1940'ların değişen dünya ve Türkiye koşullarında onun etki alanını bizzat kendisi yeniden genişletme yoluna gitti. Bunun ifadesi bir adım olarak imam hatip liselerini açtı. Onun bıraktığı yerden aynı işi, 1950'lerde bu kez DP yeni bir düzeyde devam ettirdi. Tarikatlar ve cemaatler yeniden güç kazandılar, yeniden toplum yaşamında ve siyaset alanında etkili hale geldiler. 1960'lı yıllara böyle gelindi.

1960'LI YILLAR: SOSYAL UYANIŞ DÖNEMİ

1960'lar bir sosyal uyanış dönemidir. İşçi sınıfı tüm gövdesi ile sosyal mücadele alanındadır ve Türkiye bu tarihte gitgide yükselen ve radikal biçimler kazanan bir işçi hareketine sahne olmaktadır. İşçi sınıfı genç ve gürbüz bir sınıf olarak ilk kez kendi istemleri için sahnededir. İlk dillendirilen istem ise, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı talebidir. 250 bin işçi bu taleple Saraçhane Meydanı'nda büyük bir miting gerçekleştirir. Yıl 1961'dir.

Bunu 1963 yılında Kavel Kablo'da gerçekleştirilen fiili grev izler. Bu grev, Türkiye'de grev hakkının sökülüp alınmasında bir dönüm noktasıdır. Büyük yankılara yol açmış, toplumu adeta sarsmıştır. Nihayetinde, burjuvazi Saraçhane mitingi ve arkasından da bu grevle birlikte korkuya kapılmış, grev hakkını kabul etmek zorunda kalmıştır.

Sınıf hareketi kitleselleşip büyümekte, daha da önemlisi giderek radikal biçimler kazanmaktadır. Örneğin, Saraçhane ve Kavel Kablo'nun ardından patlak veren Zonguldak madenci direnişi bu türdendir. İki işçinin yaşamına mal olan bu direniş, büyük bir korkuya ve telaşa yol açmıştır. O kadar ki, direniş ve çevresi askeri bölge ilan edilmiştir. Bunu sıkıyönetimin ilanı tamamlar.

Ardından, M. Ali Aybar'ın, bir kısım sol aydının ve ilerici sendikacıların öna-yak olduğu Türkiye İşçi Partisi'nin doğumu gerçekleşir. 1965 yılında ise güdümlü bir sendikal merkez olan Türk-İş'ten bir kopuşla DİSK sahne alır.

Bu aynı dönemde çok etkili bir canlılıkla kendisini ortaya koyan ideolojik ve kültürel gelişmeler yaşanıyor. Rüzgar çok kuvvetli biçimde soldan yana esmektedir. Türkiye aydınının ezici çoğunluğu kendi yerini açıklıkla sol ve sosyalizmden yana tarif ediyor. Toplumun ezilen sınıflarının gençliği boylu boyunca her yıl

biraz daha radikalleşen, toplumu sarsıp, öne çıkan bir anti-emperyalist hareket başlatıyor. Ünlü 6. Filo protestolarının şahsında ABD ve NATO karşıtlığı zirve yapıyor. Küçük çaplı köylü hareketleri ve Karadeniz bölgesini boydan boya kaplayan küçük-üretici mitingleri önemli bir diğer gelişmedir.

“Sosyal uyanış, siyasal gelişmenin önüne geçti” sözü, düzen temsilcilerinden birine aittir ve bu dönemi çok veciz biçimde tanımlamaktadır.

BİR DALGAKIRAN OLARAK DİN DEVREYE SOKULUYOR

Sınıf ve kitle hareketlerinin bu istikrarlı gelişmesi düzen sahiplerini fazlasıyla ürkütüyor. Karşı önlemler almak kaçınılmaz hale geliyor. Tam da bu aşamada, sistemin efendileri, demek oluyor ki ABD devreye giriyor.

‘60’lı yılların hemen başında CIA uzmanları Türkiye’de incelemeler yapıyorlar. İstikrarlı biçimde gelişen sosyal uyanışa dikkat çekiyorlar. Türkiye’yi yönetenlere önemle dinin siyasette etkin biçimde kullanılmasını tavsiye ediyorlar. Tam da burada Komünizmle Mücadele Dernekleri devreye sokuluyor. Sahne alan bir başka karşı-devrimci organizasyon da F. Gülen Cemaatı’dır. Bu dernek CIA tarafından finanse edilen kontrgerilla hizmetinde bir organizasyondur. Erzurum Komünizmle Mücadele Derneği’nin başkanı da Gülen’dir.

KMD adlı karşı-devrimci organizasyon MHP’nin Ülkü Ocakları organizasyonunu öncelmiş ve tüm ‘60’lı yıllar boyunca, kontrgerillanın tam hizmetinde bir cinayet aygıtı olarak iş görmüştür. İşçi grevlerine saldırılar tertiplemiş, gençliğin anti-emperyalist mücadelelerinin, somut olarak da 6. Filo protestolarının her defasında karşısına çıkmış, cinayetler işlemiştir. İki ilercinin katledildiği Kanlı Pazar olayı bunun örneğidir. ABD her yerde olduğu gibi bu olayda da elini devrimci kanına bulaştırmıştır.

Türkiye’de bir ikinci devrimci yükseliş dönemi de ‘70’li yıllardır. Her alanda burjuvaziye büyük korkular yaşatmıştır.

12 EYLÜL 1980: DİNSEL GERİCİLİĞİN ÖNE ÇIKIŞINDA ÖZEL BİR DÖNEM

“‘70’li yıllardaki devrimci yükselişin saldırdığı büyük korkunun ardından ise, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist ittifak ile başta TÜSİAD olmak üzere tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist darbesi, dinin ve dinsel gericiliğin önünü her cephede açtı. Bugünkü koşullarda cisimleşmiş ifadesini AKP şahsında bulan ‘Türk-İslam sentezi’ devletin resmi ideolojisi haline getirildi ve tüm topluma dayatıldı. Aynı politika ‘90’lı yıllarda oluşan yeni dünya koşulları içinde bu kez ‘İlimli İslam’ projesi halini aldı, yine emperyalist merkezlerde planlanarak.” (TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

“12 Eylül faşist askeri darbesiyle birlikte ise ‘Türk-İslam sentezi’ artık açıkça devletin resmi ideolojisi haline getirildi. Daha öncesinde Aydınlar Ocağı türünden gericilik yuvalarında bunun teorisi yapılıyordu. 12 Eylül’le birlikte ise cunta eliyle devletin resmi ideolojisi katına çıkarıldı. Türkçe sıkıyönetim mahkemelerinde, yerinde bir ifadeyle, ‘biz içerideyiz ama fikirlerimiz iktidarda’ diye yakınıyordu.

“Dinci gericiliğin örgütlü bir kuvvet olarak toplum yaşamında etkin biçimde önplana çıkışında 12 Eylül gerçek bir dönüm noktası oldu. 12 Eylül ile birlikte bizzat 12 Eylülcüler (siz Amerika emperyalizmi olarak anlayın, çünkü yularları olduğu gibi ABD’nin elindeydi) İslami, dinsel gericiliği, genel olarak dini çok özel bir tarzda palazlandırdılar. Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, yeni yeni imam hatip okullarının açılması, dinsel düşüncenin devletin eğitim, kültür ve propaganda aygıtlarıyla sistemli bir biçimde topluma pompalanması, din derslerinin zorunlu hale getirilmesi, Alevi köylerine bile camiler yapılması, dinci faaliyetler için Suudi Arabistan’dan gizli fonlar temin edilmesi demek olan Rabita olayı, tüm bunlar 12 Eylül askeri faşist rejiminin icraatlarıdır. Çok özel bir programla, çok özel bir yönelimle devlet, arkasında Amerikan emperyalizmi ve egemen sınıf, dine ve dinsel gericiliğe geniş bir alan açtı. Bu aynı sürecin öteki yanı ise sosyal mücadelenin dizginlenmesi, devrimci akımların ezilmesi ve böylece burjuva gericiliğinin her türü için, özellikle de dinsel gericilik için meydanın düzlenmesidir.” (Türkiye’de dinsel gericilik - H. Fırat, www.tkip.org)

Denilebilir ki, bugünkü dinci gerici iktidar, 12 Eylül faşist darbesiyle yaratılan yeni toplumsal, siyasal ve kültürel koşulların, aynı anlama gelmek üzere emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği politikaların en dolaysız bir ürünü

olmuştur.

28 ŞUBAT POST-MODERN DARBESİ: KEMALİST ORDU DİNSEL GERİCİLİĞE AYAR VERİYOR

12 Eylül askeri faşist darbesinin tam boy yolunu düzlediği dinsel gericiliğe karşı en akılda kalan tepki, 1997 yılında Çevik Bir damgalı post-modern darbedir. Bu darbe, deyim yerindeyse, Kemalist ordunun, o dönem işbaşında olan Necmettin Erbakan hükümeti şahsında dinsel gericiliğe dönük bir ayar verme operasyonudur. Ne var ki etkisi geçici olmuştur. Dinsel gericiliğin günbegün büyüyen bir tehlike olması engellenememiştir.

Nitekim, 2010 yılında, bu kez 28 Şubat’ın mimarlarından Çevik Bir başta olmak üzere, dinsel gericiliğe ayar vermek isteyenlere ayar verildi. Çevik Bir gözaltına alındı. Devamı ise biliniyor. Vesayeti ortadan kaldırıyoruz denilerek, günün koşullarının dayattığı ihtiyaçlara uyum sağlamak istemeyen Kemalist generallerin de içinde yer aldığı çok sayıda ordu mensubu bir gecede gözaltına alındı, birçoğu tutuklandı ve ünlü Silivri Cezaevi’ne kondu.

“Ergenekon” ve “Balyoz” operasyonları adı altında gerçekleştirilen operasyonlar da tartışmasız olarak ABD’nin onayından geçen operasyonlardı. Bu operasyonlarla ordu hizaya getirildi. 15 Temmuz darbe girişimi sırasında görüldüğü gibi, Kemalist ordudan eser kalmamıştı. Ordu, adeta, AKP kurmaylarını ve Erdoğan’ı da şaşırtacak denli Fethullah Gülen’in ordusuna dönüşmüştü.

SONUÇ YERİNE BİRKAÇ SÖZ

Gelinen yerde dinsel gericilik ideolojik, siyasal, kültürel ve moral her alanda büyük ve etkili toplumsal bir güçtür. Toplum üzerinde bir büyük ağırlığa dö-

nüşmüştür. Cemaatler ve tarikatlar yeniden yükselen değer haline gelmiştir. Diyanet işleri teşkilatı yeniden bir fetva kurumu olmuştur. 15 Temmuz darbesi ile elde edilen fırsatlar sayesinde yeni hamleler yapılmış, yerinde bir deyimle, artık, devletin ele geçirilmesi gereken yeri kalmamıştır. Yani ulusal burjuva cumhuriyetin yerinde yeller esmektedir. Ve şimdi gündemde olan referandumla cumhuriyeten kalan son kırıntılar da tırpanlanmak üzeredir.

Gelinen yer doğal evrimi içinde burjuva cumhuriyetin geldiği yerdir. Bu aynı zamanda modern bir sınıf olarak burjuvazinin iflasıdır da. Burjuvazi kendi geçmişinden gelen değerlere de ihanet etmiştir. Esasen bu değerlerin burjuvazi için önemi de yoktur. Yeter ki sömürü ve soygun devam etsin.

Altı döne döne çizilmesi gereken en temel husus ise, dinsel gericiliğin ve onun günümüzde cisimleşmiş hali olan AKP iktidarının emperyalizmin, esas olarak da ABD emperyalizminin öz çocuğu olduğudur. Dinci-gerici AKP iktidarı ve ebedi şefi Erdoğan varlığını esas olarak ABD’ye borçludur. Her hamlesinin gerisinde ABD ve yanı sıra da işbirlikçi burjuvazi vardır. Bir yarma operasyonu ile AKP’yi var eden de, onu kendi dönemsel ihtiyaçları çerçevesinde adım adım iktidara hazırlayan da ABD’dir. Bu hazırlığın gerisindeki bir diğer güç de işbirlikçi burjuvazidir.

Tam da bundandır ki, bugünkü dinci-gerici AKP iktidarı sadece sermayenin bir kliğinin değil, tüm bir sermayenin iktidarındır ve emperyalizme göbekten bağlıdır. Kurulmak istenen diktatörlük de sermayenin diktatörlüğüdür. Erdoğan da ha keza sermayenin diktatörüdür.

Dolayısıyla, dinci-gerici AKP iktidarına karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılmaz.

Mesut Barzani Türkiye’de ne arıyor?

Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi Başkanı Mesut Barzani, Türkiye’de ve bölgede son derece kritik gelişmelerin yaşandığı bir süreçte bir kez daha Türkiye’ye geldi. Önce kadim dostu Cumhurbaşkanı Erdoğan’la ve ardından da Başbakan Binali Yıldırım’la resmi görüşmeler yaptı.

Mesut Barzani bu türden ziyaretleri ilk kez yapıyor değil. Hatırlanacağı üzere, 2012 yılında ve yine kritik bir süreçte, Mısır’daki Müslüman Kardeşlerin lideri Muhammed Mursi ile birlikte AKP Kongresi’nde boy göstermişti. Ardından, 2014 yılında, yine Erdoğan’ın daveti ile ve tam da yerel seçim öncesinde Diyarbakır’a geldi. Kürt sanatçı Şivan Perwer, İbrahim Tatlıses ve Erdoğan’la kol kola, önceden hazırlanmış mizansen çerçevesinde düzenlenen sahnede şov yaptılar. Barzani yine dinci-gerici AKP iktidarının ve Erdoğan’ın sıkışık olduğu bir sırada gelmiş bulunuyor.

Hiç kuşkusuz öncelikler gibi bu ziyaret de olağan bir ziyaret değildir. Hepsisi de bilinçli ve planlanmış ziyaretlerdir. Hepsisi de içe ve dışa dönük önemli siyasi mesajlar yüklüdür. Neresinden bakılırsa bakılınsın her üç ziyaret de Erdoğan ve dinci-gerici AKP iktidarına ve elbette ki sömürgeci Türk sermaye devletine siyasi bir destek niteliği taşımaktadır. Barzani tam da Türkiye’nin geleceğinin kararlaştırılacağı bir referandum öncesi bu ziyareti gerçekleştirerek, özellikle Kürtler arasındaki PKK ve HDP karşıtı bilumum çevrelere, kadim dostu diktatör Erdoğan’ı destekleme çağrısı yapmaktadır.

Her şey bir yana, Ankara’ya gelmeden kısa süre önce Alman FAZ gazetesine verdiği bir demeç vesilesiyle dile getirdikleri bu durumun ibret verici ifadesidir.

Barzani, bu her üç ziyaret sırasında da, günümüzde Kürt halkına dönük tam bir toplu imhaya dönüşen kirliliği savaşı görmezden gelerek, gitgide tırmandırılan saldırı ve savaş politikalarına tek cümle değinmeyerek, kadim dostu Erdoğan’a övgüler düzmüştür. Öyle ki, Kürt halk düşmanlığında sınır tanımayan Erdoğan’ı, tam da hainlere yaraşır bir düşkünlük ve utanmazlıkla “Kürt sorununu çözebilecek yegane lider” diye tanımlayabilmiştir. Sömürgeci Türk sermaye devletine ve dümenindeki Erdoğan’a bundan daha iyi ve bundan daha açık bir destek olamazdı herhalde.

HDP eşbaşkanları ve tutuklu milletvekillerinin serbest bırakılması şeklindeki sözlerine gelince, bu sözlerin hiçbir samimiyeti bulunmamaktadır. Kaldı ki bu

Mesut Barzani, PKK ve YPG’ye dönük kirliliği ve karanlık planları ele almak da dahil, çok yönlü bir dizi kirliliği ve karanlık savaş planlarını konuşmak için Ankara’ya çağırılmıştır. Umduklarını elde edemeyeceklerini, bölge halklarının mücadele düzeyi belirleyecektir.

sözler, adı geçen gazete ile mülakatı sırasında Kürt halkını ve uluslararası ilerici kamuoyunu aldatmak amaçlı olarak dile getirilmiştir. Türkiye’deki görüşmelerde ise bu husus hiç dile getirilmemiştir.

ZİYARETİN DIŞA DÖNÜK YÜZÜ ÇOK DAHA KIRLILIDIR

Bu ziyaret, aynı zamanda, ABD’nin önümüzdeki dönemde Trump’ın önüne konmak üzere olduğu söylenen Suriye, İran, Irak ve tüm bir Ortadoğu’da izleyeceği politikanın ne olacağına iyiden iyiye merak edildiği bir sırada yapılmıştır. Erdoğan ve Barzani iki Amerikancıdır, iki işbirlikçidir. İkisi de hem içeride ve hem de bölgede en sıkışık günlerini yaşıyorlar. Birbirlerine, ama özellikle ABD’ye en muhtaç oldukları bir durumdadırlar. Erdoğan, adeta tüm umutlarını kendisi gibi maceracı, çılgın ve “öngörülemez” olarak tanımlanan Trump’a bağlamıştır. Trump’ın kendisini yalnızlıktan kurtarmasını, açmazlarına son verip, kendisine yeni ufuklar açmasını beklemektedir. Geleceğini adeta ABD ve İsrail’in yeni dönemde bölgede izleyecekleri savaş planlarına bağlamıştır. ABD emperyalizmi ve siyonist barbarların savaş arabasına bağlanmaya gönüllüdür ve son dönemlerde her vesile ile bunu dile de getirmektedir. Bu çerçevede ABD’ye veremeyeceği bir

taviz yoktur.

Keza M. Barzani de benzer bir durumu yaşamaktadır. İçeride halkından (aşiretinden değil) oldukça kopmuştur. Benzer bir durumu Güney Kürdistan’daki Kürt partileri ile de yaşamaktadır. Güney’deki Kürt partileri ile aralarındaki kopukluk her geçen gün daha da açılmaktadır. Mesut Barzani’nin başkanlığının süresi dolmuştur ve bunun yeniden belirlenmesi gerekmektedir. Nedir ki bu fiilen engellenmektedir. Bu arada bölgesel Kürt parlamentosu son derece işlevsiz hale gelmiştir. Sonuç olarak, Barzani’nin içeride dayanakları oldukça zayıflamıştır. Geçmişten gelen itibarı hayli sarsılmış, çok tartışmalı hale gelmiştir. O da ABD’ye tutunarak ve onun bölgeye dönük planlarının uysal eklentisi olarak ayakta durmaktadır. Musul ve Şengal’de izlediği politika bunun ifadesidir.

ABD’nin Trump’la birlikte bölgede yoğun bir hareketlilik içine gireceğinin daha şimdiden işaretleri vardır. Alanda yeni hamleler yapmaya, edilgenliği bir yana bırakıp, aktif bir pozisyon almaya hazırlanmaktadır. Bu çerçevede, kendisine oldukça muhtaç olduğunu bildiği Türk sermaye devleti ve Erdoğan’a yeni roller vermek istemektedir. Onu sınımsız kendi savaş arabasına bağlamaya çalışmaktadır. Sonucundan bağımsız olarak, YPG konusundaki politikasını gözden geçir-

mesi için Türk sermaye devletine sürekli telkinlerde bulunmak da bu hazırlığa dahildir.

Bu konudaki kayda değer bir diğer yeni gelişme de, yine ABD ve yanı sıra da Türk sermaye devletinin telkinleri ve teşvikleri ile Barzani’nin Suriye’de, somut olarak da Rojava’da daha aktif bir pozisyon alması şeklindedir. Barzani de bu konuda hayli isteklidir. Son dönemlerde Rojava’da kendi çizgisindeki Kürt partilerini bu yönde harekete geçirmesi, bu partilere bağlı peşmerge güçlerini teçhizatlandırıp, ABD’nin savaş planları çerçevesinde hareket etmeye hazırlanması, bunun içindir. Hiç kuşkusuz burada amaç, PKK ve PYD/YPG’ye alternatif bir güç olmaktır. YPG’nin alternatifsiz olmadığını göstermektedir.

ABD ve sömürgeci Türk sermaye devleti bir süredir yoğun biçimde Barzani hareketini bu yönlü bir maceraya hazırlıyorlar. Onu adeta iterek öne çıkmasını sağlamaya çalışıyorlar. Sonuç olarak Mesut Barzani, PKK ve YPG’ye dönük kirliliği ve karanlık planları ele almak da dahil, çok yönlü bir dizi kirliliği ve karanlık savaş planlarını konuşmak için Ankara’ya çağırılmıştır. Umduklarını elde edemeyeceklerini, başta tüm milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri olmak üzere bölge halklarının mücadele düzeyi belirleyecektir.

Ajitasyon-propaganda faaliyetimizi güçlendirelim!

Sermaye devletinin ve onun temsilciliğini yapanların saldırılarını arttırdığı bir süreçte bahar dönemini karşılıyoruz. Bahar dönemi, takvimsel gündemlerin bu sene başkanlık sisteminin oylanacağı referandum süreci ile birleşmesiyle sınıf devrimcileri açısından daha karmaşık bir sürece işaret ediyor. "Devrimci sınıf hareketi"ni geliştirme sorumluluğu, "Sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR!" çağrısı yükselten sınıf devrimcilerinin omuzlarında halen tüm ağırlığıyla duruyor. Bu noktada teorik olarak ortaya koyduklarımızı hayata geçirmemizi sağlayan ajitasyon-propaganda faaliyetimizin kapsamı ve niteliği sorunları öne çıkmaktadır.

İşçi ve emekçilere seslenmek, ulaşmak ve örgütlemek için çok çeşitli ajitasyon ve propaganda aracı kullanıyoruz. Ancak bu araçları etkin kullanma konusunda bazı zorlanmalar yaşayabiliyoruz. Özellikle 7 Haziran seçimleri ardından toplumsal muhalefete yönelik artan saldırılar ve yasaklarla, İŞİD gibi eli kanlı çeteler devreye sokularak gerçekleştirilen katliamlarla büyük bir korku imparatorluğu oluşturulmaya çalışılıyordu. 15 Temmuz'dan sonra ise bu saldırılar OHAL kılıfına kavuşmuş oldu. İşte böylesi bir tabloda işçi ve emekçilere ulaşmak için çeşitli araçları kullanma konusunda yaşadığımız sorunları aşmak ve daha etkin ve sistematik bir çalışma yürütmenin yol ve yöntemlerini bulmak için çaba sarf etmek önemlidir.

"AJİTASYON VE PROPAGANDA GERÇEKLERİ AÇIKLAMA SANATIDIR" (LENİN)

Evet, sermaye diktatörlüğü de sermayenin diktatörü olma heveslisi de işçi ve emekçileri nefessiz bırakmaya çalışmaktadır. Açık-gizli tüm yöntemler kullanılarak, sandıktan "evet" çıkmazsa "olabilecekler" konusunda tehditler savurmaktadırlar. Nefessiz bırakılmaya çalışılan kesimlere nefes olabilmeyen ve "gerçekleri" anlatabilmeyen tek yolu ise devrimci sınıf çalışmasını büyütmekten geçmektedir. Ayrıca unutulmamalıdır ki, OHAL koşullarına, baskılara, tehditlere rağmen işçi ve emekçilerin arasında öfkenin biriktiği ve referandumun gündeme gelmesi ile birlikte toplumun tıpkı seçim dönemlerinde olduğu gibi politikleştiği bir süreçteyiz.

"Son yıllarda Rusya Sosyal-Demokratlarının karşısına çıkan 'ne yapmalı' meselesi özel bir önem taşıyor. Bu

mesele, (seksenlerin sonlarında ve doksanların başlarında olduğu gibi) hangi yolu seçmemiz gerektiği meselesi değil, bilinen yolda hangi pratik adımları atmamız gerektiği ve bu adımları nasıl atacağımız meselesidir. Bu da pratik çalışmanın sistemi ve planı meselesidir..."

Lenin'in "Nereden Başlamalı?" makalesinden yaptığımız bu alıntı, sınıf devrimcilerinin nasıl bir bakış açısı ile hareket etmeleri gerektiğini net bir şekilde ortaya koymaktadır. Bizim için de sorun "hangi yolu seçmemiz gerektiği meselesi değil"dir. Sorun güçlü bir şekilde ortaya konmuş olan devrimci programı ve bu doğrultuda ortaya konan güncel politikaları hayata geçirebilme sorunudur. Bu noktada Lenin'in "Nereden Başlamalı?" makalesine tekrar başvurmak faydalı olacaktır:

"Şartların değişmiş ve dönemlerin farklı oluşuna sarılmak saçmadır; bir mücadele örgütünün inşası ve siyasi ajitasyonun yürütülmesi, 'durgun, barışçı' her şart altında ve devrimci ruhun zayıflaması ne kadar belirgin olursa olsun her dönemde esastır. Üstelik böyle dönemlerde ve böyle şartlarda bu tür çalışma özellikle gereklidir, çünkü patlama ve taşma zamanlarında örgütün kurulması çok geç olacaktır. Parti bir anda faaliyete geçebilmek için hazır durumda olmalıdır..."

Bizler açısından OHAL gibi "değişen koşullar", toplumsal muhalefetin geneli açısından yaşanan "devrimci ruhun zayıflaması" gibi gerekçeler, ancak "devrimci sınıf hareketini" geliştirme iddiamızı hayata geçirmek için kullanılan ajitasyon-propaganda araçlarını dönemin koşullarına göre yaratıcı bir şekilde uyarılmanın, yeni ve etkin kullanımını arttırmanın yol ve yöntemlerini bulmanın gerekçeleri olabilmelidir. Tüm bas-

kılara ve zor koşullara rağmen ısrarlı ve sistematik çalışma yürütmenin neden bu kadar önemli olduğu ile ilgili son kez Lenin'in "Nereden Başlamalı" makalesine başvuralım:

"Durmadan sistemli ve planlı hazırlıktan söz ettik; ama asla, istibdadın ancak düzenli bir kuşatmayla ya da örgütlü bir saldırıyla yıkılabileceğini söylemek istemiyoruz. Böyle bir görüş, hem saçma, hem de doktriner bir görüş olur. Tam tersine, istibdadın, kendisini sürekli olarak tehdit eden kendiliğinden patlamaların ya da önceden görülemeyen siyasi karışıklıkların etkisi sonucu çökmesi son derece mümkündür ve böyle ihtimal tarihi olarak çok daha fazladır. Ama maceracı kumarlardan sakınmak niyetinde olan hiçbir siyasi parti, faaliyetlerini, böyle patlamaları ve karışıklıkları bekleme-ye dayandıramaz. Biz kendi yolumuzda ilerlemeli ve düzenli çalışmamızı sebatla sürdürmeliyiz. Beklenmedik olaylara ne kadar az bel bağlarsak, herhangi bir "tarihi dönemeç" karşısında hazırlıksız yakalanmamız da o kadar imkansızlaşır."

"... AÇIKLIK, SADELİK VE UYGULAMADAKİ KOLAY ANLAŞILIRLIK... BUNLAR, BOLŞEVİK AJİTASYONUN ÖNDE GELEN ÖZELLİKLERİDİR..." (KALİNİN)

Sınıf devrimcileri açısından devrimci sınıf çalışmasının ve bu kapsamda kullanılacak ajitasyon-propaganda araçlarının ısrarlı ve sistematik kullanımının hayati önemi ortadadır. Sınıf devrimcileri olarak yayınları, sosyal medya hesaplarını, afiş, bildiri, duvar gazetesi gibi araçları kullanıyoruz. Ayrıca hem kendi sözümüzü söylediğimiz hem de işçi kürsüsüne dönüştürdüğümüz eylem ve etkinlikler

gerçekleştiriyoruz. Bu araçlarımız merkezi olarak sözümüzü söylediğimiz araçlar, sektörel ve yerellerin ihtiyaçlarına göre belirlenen araçlar olarak karşımıza çıkıyor. Her birinin kullanım alanı, hedef kitlesi farklı olabiliyor. Ancak hepsi "devrimci sınıf hareketi" geliştirme çabasını besleyen, buna alan açması gereken araçlar olarak önümüzde durmaktadır. Bu araçlarımızı amacına uygun kullanabilmek ve çeşitlendirip, güçlendirebilmek meselenin önemli bir boyutudur.

Ajitasyon-propaganda araçlarını etkin ve sistematik kullanmaktan, dönemin koşullarına ve ihtiyaçlarına göre yaratıcı bir şekilde geliştirmekten bahsederken kuşkusuz ki bu araçların yaratıcısı ve uygulayıcısı olan sınıf devrimcilerinin donanımı ve ideolojik yetkinliği ön plana çıkmaktadır. Kalinin, bunun önemini şöyle ifade etmektedir:

"Politik ajitasyonun fikrîsel içeriği, büyük ölçüde ajitatörlere bağlıdır. Propagandacı ve ajitator, ideolojik olarak yüksek düzeyde bulunmak, Komünist Partisi'ne kopmaz bağlarla bağlı olmak zorundadır. Propagandacı ve ajitator, partimizin tarihini iyi bilmek, partimizi, işçi sınıfına, Sovyet halkına iyi tanıtmak zorundadır. Eğer ajitator, şu ya da bu sorun üzerinde davayı esaslı bir biçimde anlatamıyorsa, konuşmasında hiçbir ideolojik ajitasyona da rastlanamaz. Dolayısıyla ajitator, davanın doğruluğu ve haklılığı konusunda, hiç kimseye bir şey anlatmamış demektir."

İçerisinden geçmekte olduğumuz kritik süreçte yükselttiğimiz "Sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR!" çağrısını ete kemiğe büründürmek ve bunu devrimci sınıf hareketini örgütlemek çabalarıyla birleştirebilmek için tüm ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizi güçlendirelim!

Devrimci sınıf mücadelesi...

Verili koşullarda işçi sınıfının, "kapitalistler-sermaye iktidarı-sendika bürokrasisi" koalisyonuna karşı bir mücadele örgütlemesi gerekiyor. Zira yakın dönemde gerçekleşen Greif, Metal Fırtına gibi kritik direnişlerde görüldüğü üzere, işçi sınıfı bu uğursuz koalisyonu fiilen karşısında buluyor. Bu koalisyon yaygın örgütsel ağlar oluşturmuş; yalan makinesi gibi çalışan bir "medya ordusu"na hükmediyor; ihtiyaç duyduğunda devletin şiddet aygıtlarını sahaya sürüyor; kimi zaman "sivil" çeteleri bile kullanıyor.

Sermaye dünyasının iki temel gücü, yani kapitalistlerle onları temsil eden siyasal iktidar, tabir caizse işçi sınıfının 'ezeli düşmanları'dır. Sendikalara egemen zihniyetin temsilcileri ise, işçi sınıfının on yıllara yayılan mücadelelerle inşa ettiği bu örgütleri ele geçiren sermayenin 'Truva atları'dır. Artık sermayeye karşı her ciddi mücadele bu Truva atlarını da kapsayacak genişlikte olmak zorundadır.

İşçi sınıfı, sendikaları kurup burjuvaziye kabul ettirebilmek için uzun bir mücadele sürecinden geçti. Baskılara, yasaklara, akıl almaz zorbalıklara karşı direnerek başardı bunu. Şimdi ise, sınıf mücadelesinin bu temel kurumlarını Truva atlarından arındırıp yeniden işçi sınıfının temel mücadele mevzilerine dönüştürme göreviyle karşı karşıya bulunuyor. İşçi sınıfının sendikal mevzileri kazanmak için ödediği ağır bedeller dikkate alındığında, bu kurumları truva atlarının pençesinden kurtarmanın önemi daha iyi anlaşılır.

BİRLİĞİ ZORUNLU KILAN YAŞAM

Kapitalizm, kıran kırana rekabetin geçerli olduğu bir sistemdir. Her kapitalist diğerlerine yem olmamak için gözünü dört açmak zorundadır. Kapitalistler işçi sınıfını iliklerine kadar sömürmekle yetinmez, sınıfaşlarını yutmak için de fırsat kollarlar. Her biri adeta 'iştahlı bir yamyamdır.' Bu sistemde, gücü yetenin diğerini yuttuğu 'orman kanunu' geçerlidir. Bu kanun tek tek kapitalistlerin niyetinden bağımsız bir şekilde işler. Böyle bir sistemde ancak rakiplerine üstün gelenler varlığını koruyabilirler.

Birbirleriyle rekabet eden kapitalistler, ücretli kölelik sisteminin çarkına hapsedtikleri işçileri de aynı tuzağın içine çekerler. Henüz sınıf bilinci gelişmemiş, mü-

cadele deneyiminden yoksun, örgütlenmeye fırsat bulamayan işçileri birbirine düşürmek patronların işini kolaylaştırır. İşçiler birbiriyle rekabet ederken, üretim sürecine dahil edilen yeni makinelerin rekabetiyle de yüzleşti. Bu ise sorunları daha da çetrefilli hale getirdi. Buna rağmen işçi sınıfının örgütlenme ve sömürüye karşı mücadele etme çabaları eksik olmadı.

Bu kıran kırana rekabet ortamında sömürü ilişkilerinin kaynağını henüz çözemeyen işçiler ilkin makineleri kırmaya, fabrikaları kundaklamaya, kimi kapitalistleri veya yakınlarını hedef almaya başladılar. "Sınıfın ilk tepkileri makine kırıcılığı... İşçilerin bir sınıf olarak burjuvaziye karşı ilk örgütlü direnişi, üretime makinelerin sokulmasına karşı girilen şiddet hareketleriydi. Bu, Sanayi Devrimi'nin en erken aşamalarında cereyan etti... İlk mucitler hücumu uğradı; makineleri tahrip edildi. Birçok makine kırma olayı daha bunu izledi." (Marx, Engels, Lenin, Sendikalar Üzerine sf. 13, Çev. Engin Karaoğlu Bilim Yayınları 1975)

Bu ve benzer yöntemler somut bir kazanım sağlamadığı gibi, devlet tarafından da ağır şekilde cezalandırıldı. Ağır çalışma koşulları ile vahşi sömürü işçi sınıfını hem birlik olmaya hem mücadeleye zorluyordu. Bu da işçileri birlikler oluşturmaya, dayanışma fonları kurmaya, makinelerle değil sahipleri olan kapitalistlerle mücadeleye yöneltti. Sistem işçileri kendi aralarında rekabete zorlarken, işçiler ise güçlerini birleştirip örgütlü mücadeleyi geliştirmenin yollarını

aradılar, ihtiyaçları olanı yaşamın içinde var ettiler.

İŞÇİ BİRLİĞİ'NDEN SENDİKAYA

İşçilerin bireysel çabalarla kapitaliste karşı savaşmaları, belli taleplerini kabul ettirmeleri ya da patronlar tarafından dayatılan onur kırıcı yaptırımları engellemeleri mümkün değil. İşçi ya örgütlü bir mücadelenin yolunu bulacak ya da kendisine dayatılan kaba köleliğe boyun eğecekti.

Birlik olmayı başaramayan işçilerin acımasız kapitalistler tarafından posaları çıkarılana kadar sömürülmeleri kaçınılmazdır. Her kapitalistin işçiyi en düşük ücrete ve uzun süreli çalıştırmak için 'kurulmuş bir makine' olduğu dikkate alındığında, işçiler için örgütlenmek ve mücadele etmek dışında bir seçenek yoktu, halen de yok.

İşçi sınıfının henüz örgütlenme deneyimi ve bilincinin gelişmediği koşullarda işgünü 18 saate kadar uzatılabiliyor, bunun karşılığında ödenen ücretler ise ancak yarı aç yarı tok yaşamaya yetiyordu. Bu duruma bakılarak "kişileşmiş sermaye" olan kapitalistin zihniyetinin yamyamlığı kolaylıkla anlaşılabilir.

Belirtelim ki, yamyamlıkta, 21. yüzyıl kapitalistlerinin 18. yüzyıl kapitalistlerinden bir farkları yoktur. Pahalı markaların üretildiği fabrikalarda 12-13 yaşlarındaki çocukların vahşi koşullarda çalıştırılıyor olması, bu zihniyet ortaklığını kanıtlar. Sanayi Devrimi'nin geliştiği dönemde olduğu gibi bugün de kapitalistleri bir tek şey durdurabilir; işçi sınıfının örgütlü/mi-

litan mücadelesi...

O ağır çalışma ve yaşam koşulları ortamında işçi sınıfı yolunu bulup birliğini oluşturup mücadelesine devam etti. İşçi birlikleri gizli kuruluyordu, çünkü o dönemde işçi sınıfının örgütlenmesi yasaktı. Kapitalizmin beşiği olan İngiltere'de işçilerin sendika veya başka bir örgüt kurmaları yasağı ancak 1825'te kaldırıldı. "Böylelikle o güne kadar yalnızca burjuvazi ve aristokrasiye tanınan özgürce dernek kurma hakkını işçiler de elde etmiş oldu" (a.g.e sf. 14) Bu koşullarda güçlenen örgütlenme arayışı "işçi birlikleri" oluşturulmasıyla başlamış, bazı aşamalardan geçerek sendikal örgütlenme düzeyine ulaşmıştır. Örgütlenme yasağının kalkmasıyla sendikalaşma da hızla yayılmıştır.

Burjuvaziye karşı mücadelede sendikaları yaratan işçi sınıfı güçlü, etkili, eğitici, geliştirici bir örgüte kavuşmuş oldu. Sendikal mücadelede önemli zaferler kazanan işçi sınıfı, bazı önemli çatışmalarda ise yenilgiye de uğradı. Bu doğaldı. Zira çatışmaya giren her sınıf kazanabileceği gibi kaybedebilir de. Yine de asıl büyük kayıplar, sömürü ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadelenin zayıf olduğu dönemlerde gerçekleşir.

Sendikal mücadele kendi sınırları içerisinde kapitalist üretim, dolaşım, bölümüşüm ilişkilerini değiştirmek için yeterli olmamıştır. Yine de sendikalar, sermayenin Truva atları tarafından ele geçirilene kadar hem kapitalistlere karşı mücadelede hem işçi sınıfının gelişiminde benzersiz roller oynamıştır.

delesinde sendikalar

MÜCADELEDE İNSANLAŞMA

Marx, sermayenin bir engelle karşılaşmadığı dönemlerde işçiyi düşürdüğü durumu şöyle tasvir eder; "Hiç boş vakti olmayan, uyku, yemek vb. fiziksel ihtiyaçları gidermeye ayırdığı süreler dışındaki tüm zamanı kapitalistler hesabına yaptığı iş tarafından yutulmuş insan, bir yük hayvanından daha aşıdır. Bu kişi, başkası için servet üreten bir makinedir, bedenen ezilmiş, insanlıktan çıkarılmıştır..." (a.g.e, sf. 70)

İşçi sınıfının sendikaları yaratması, bu vahim durumdan çıkış için verilen mücadelenin önemli atılımlarından biri olmuş, örgütlü mücadele sürecinde işçiler üretimden gelen güçlerinin farkına varmış, bu gücü etkili bir şekilde kullanarak kapitalistleri tavizler vermeye zorlamış, pek çok yeni kazanımlar elde etmiştir.

Sendikaların kurulması ve örgütlü mücadele, kapitalistlerin "yük hayvanı" dayatmasına karşı bir isyandır aynı zamanda. Nitekim işçi sınıfı mücadele ederek, egemen sınıfların bu dayatmasını kırmış, kapitalistlerin kafasına vura vura onlara işçilerin de insan olduğunu kabul ettirmiştir.

SENDİKAL ÖRGÜTLÜLÜĞÜN/ MÜCADELENİN SINIFA KAZANDIRDIKLARI

Sınıf kavgası işçi sınıfının ürettiği art-değerin bölüşümü etrafında döner. İşçiler ürettikleri değerden aldıkları payı arttırmak için mücadele ederken, kapitalistler ise, işçi sınıfının payını mümkün olduğunca azaltmaya çalışır. Çıkarların bu zıtlığına kapitalistlerin pervasızlığı eklenince, iki sınıf arasındaki çelişkinin uzlaşmazlığı belirginleşir. Bundan dolayı işçiler sendikalaşmak için mücadele ederken, (200 yıl önce olduğu gibi bugün de) kapitalistler her sendikalaşma çabasına düşmanca saldırırlar.

Hiçbir engel işçi sınıfının sendikalaşma çabasını önleyememiştir. Çünkü sömürü ve ücretli kölelik düzeni işçi sınıfını buna zorluyor. Nitekim işçiler için kazanımlar sendikalaşma sürecinde başlar. Sınıf çıkarlarında birleşmek, özgüven kazanmak, işçiler arası güvenin inşası, kapitaliste karşı bireyler olarak değil bir sınıf olarak dikilmek vb. Sınıflar mücadelesi-

nin tarihine bakıldığında ise, çok önemli ve bir kısmı evrensel haklara dönüşen kazanımlar da elde edilmiştir.

İş saatlerinin sınırlanması, hafta sonu tatili, asgari bir ücretin belirlenmesi, ücret artışı ve sosyal haklar için kapitalistlerle pazarlık masasına oturma, çatışmanın bireyleri aşip iki sınıf arasında olduğu bilincinin geliştirilmesi gibi önemli alanlar da kazanımların sağlanmasında sendikaların özel bir rolü olmuştur.

"Siyaset yoğunlaşmış ekonomidir" dolayısıyla her ekonomik mücadele politik mücadeledir. Bu bağlamda sınıfın davasını savunan sendikalar öncülüğünde gelişen mücadelede işçilerin sınıf bilinci de pekişmiş ve bu sayede sınıfsal çıkarlara uygun siyasal tutumlar geliştirebilmişlerdir. Özellikle devrimci sınıf partileriyle dayanışma içinde olan sendikaların ayaklanma ve devrim deneyimlerinde de önemli rolleri olmuştur. Devrim dönemlerinde sendikaları da aşan Sovyetler vb. örgüt biçimleri mücadelenin içinde inşa edilse de bu, sendikaların önemini ortadan kaldırmamıştır.

Bu dönemlerde "ücret sendikacılığı" aşılıp, sendikalar işçi sınıfının hem güncel ekonomik-demokratik talepleri uğruna mücadelenin araçları olmuş hem sınıfın siyasal talepleri uğruna mücadelede aktif rol oynamıştır. Gerçek bir sınıf örgütünün başka türlü olması da düşünülemez zaten. Bir sınıfı temsil eden bir örgüt o sınıfın ekonomik, sosyal, siyasal sorunları, talepleri, özlemleriyle de ilgi-

lenmek ve doğal olarak bu yönde mücadele etmekle yükümlüdür.

Sendikal yönetimler bilinçli işçilerin denetiminden dışına çıktığında ise, sendikaların oynadığı rol zayıflamış; kapitalistlerle uzlaşan ve giderek Truva atlarının söz sahibi olduğu yönetimler sendikalara egemen olmuştur. İşçi sınıfının bu örgütler üzerindeki inisiyatifinin zayıflaması ya da ortadan kalkması her zaman hak kayıplarına zemin hazırlamıştır. Verili koşullarda ise bu sorun had safaya ulaşmış, artık pek çok yerde sendikal yönetimler bizzat Truva atlarının eline geçmiştir.

Bu kast ne kadar "güçlü" görünse de, özünde çürümüş/fosilleşmiş bir kasttır. İşçi sınıfının örgütlü gücünün sert bir vuruşuyla bu kasti sarsmak mümkündür. Metal Fırtına'nın Türk Metal gibi bir çetenin saltanatını sarsması, bunun mümkün olduğunu ispatlamıştır. Sermayenin organik bir parçası olan bu kastla hesaplaşıp sendikalardan sökülüp atmadan işçi sınıfı hareketinin sağlıklı bir gelişim sürecine girmesi çok zor olacaktır.

BİRLİK, TABAN ÖRGÜTLÜLÜĞÜ, DEVİRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞI

Truva atlarını sendikalardan sökülüp atmak ve bu örgütleri işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin temel araçlarından biri haline getirmek, çözümlenmesi gereken temel bir sorun olarak sınıf devrimcileriyle ilerici-öncü işçilerin önünde durmaktadır. Bunu başarmanın yolu işletmelerde işçi birliklerini kurmak;

söz, yetki kararın işçilerde olacağı işçi demokrasisini esas alan bir anlayışı yerleştirmek, sınıfa karşı sınıf bilincini geliştirmekten geçiyor.

Deneyimler gösteriyor ki, her koşulda esas olan sağlam taban örgütleri kurmak, sınıf kitlesini bu örgütlerin hem karar alıcısı hem uygulayıcısı konumuna getirmek, sermayeye karşı etkili bir mücadeleye için şarttır. Bu alanda mesafe kat ederken sendikalara baskı uygulamak ve bu örgütlere çöreklenen Truva atlarını sökülüp atmak için sistemli bir mücadele örgütlemek de zorunludur. Bu fosilleşmiş kastın hem sınıfı kontrol altında tutma hem bir nemalanma alanı olarak gördüğü sendikaları kolayından terk etmeyeceği aşikar. Bunun için sınıf devrimcileriyle ilerici-öncü işçilerin birlikte mücadele etmeleri kaçınılmazdır. Bu başarıldığı zaman devrimci sınıf sendikacılığının önü de açılmış olacaktır.

Elbette sendikal mücadelenin işçi sınıfına kazandıracaklarının belli bir sınırı vardır. Zira bu sınırlarda kalan mücadele ile ne sömürü ne ücretli kölelik düzeni ortadan kaldırılabılır. Yine de devrimci sınıf sendikacılığını esas alan sendikaların işçi sınıfının sömürü ve ücretli kölelikten kurtulup sosyalizmi kurma mücadelesine muazzam katkıları olacaktır. Sendikalar bu niteliğe kavuşturulduğu zaman kendilerini dar ekonomik talepler alanına hapsetmeyecek, işçi sınıfıyla emekçi müttefiklerini ilgilendiren her olay, soruna veya talebe dair aktif bir tutum da alacaktır.

Eşitlik, özgürlük ve haklarımız için...

Çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe HAYIR!

2017 bahar sürecine referandum tartışmalarının yoğunluğu ile girdik. Her yerde referandumunu konuşuyoruz; fabrikalarımızda, işyerlerimizde iş arkadaşlarımızla; mahallede konu komşu, akraba ile; evin içinde eşimiz, abimiz, annemiz, babamız, çocuklarımızla; sokakta, meydana, okulda; kısacası çifte sömürüyü yaşadığımız yaşamın her alanında. Bizden susmamızı, itaat etmemizi, kabullenmemizi, görmezden gelmemizi istedikleri yaşamımızın her alanında. Her şey bu kadar üstümüze üstümüze gelirken, gerici söylemler üzerimize saçılırken, etrafımızı saran karanlık büyürken, hak gaspları ile sömürü derinleşirken, emperyalist savaşın ve krizin bedeli bizlere ödetilirken "çifte sömürüye, baskıya, gericiliğe HAYIR" demek için, "mücadelede biz de varız" demek için daha ne bekliyoruz?

İşçi ve emekçi kadınlar soruyoruz size:

Yoksulluk ya da açlık sınırının altında bir ücrete çalışmaya, kazancımıza göre yüksek vergiler kesilmesine, hatta aynı işi yaptığımız erkek işçi kardeşlerimizden sırf kadın olduğumuz için daha düşük ücret verilmesine razı mısınız?

Krizi bahane ederek işten atıyorlar, 'iş yok' diyerek ücretsiz izne çıkartıyorlar. İş güvencesinden yoksun, her an işten atılma tehditi altında çalışmaya razı mısınız?

Taşeron çalışmanın, kiralık işçiliğin, esnek çalışmanın denemeleri bizler üzerinden gerçekleşiyor. Sigortanın eksik yatmasına, kuralsızlığın kural olmasına, güvenceden yoksun kalmaya razı mısınız?

Patronlar kârlarından gidecek diye iş güvenliği önlemlerine özen göstermiyorlar. OHAL döneminde (7 ayda) ölen işçi sayısı 1180; bunların içlerinde tarlaya giderken devrilen traktörde, fabrikada makinasının başında ölen işçi kadınlar da var. İş cinayetlerinde ölmeye, iş kazalarına, meslek hastalıklarına maruz kalmaya razı mısınız?

Tüm bunların üzerine bir de zorunlu BES kesintisine, referandumdan sonra gerçekleşeceği söylenen kıdem tazminatının gasp edilmesine razı mısınız?

Haklarımızı kazanmak için çıktığımız grevlerin yasaklanmasına razı mısınız?

Bakıma muhtaç yaşta çocuğu olanlarımız çalışma yaşamının dışında kalıyor. Patronlar kreş açmak yerine cezasını ödemeyi tercih ediyor. Devlet kreş açmak yerine büyükannelere harçlık vermeyi öneriyor. 7/24 açık, ücretsiz, sağlıklı ve nitelikli kreş hakkında yoksun bırakıl-

maya razı mısınız?

Özgecan Aslan, Cansel Buse Kınalı ve niceleri... Kadınların töreler, namus, boşanmak istemesi, sevgili olmak istemesi gerekçe gösterilerek öldürülmesine razı mısınız? Kadın cinayeti işleyenlerin aklanmasına, iyi halden ceza indirimi almasına razı mısınız?

Tacizin, tecavüzün, çocuk istismarının görmezden gelinmesine, fetvalarla normalleştirilmesine razı mısınız? Tecavüze uğrayanın tecavüzcüsü ile evlendirileceği tecavüz yasasına razı mısınız?

Şort giydiği için bir kadının otobüste tekmelenmesine razı mısınız? Belediyelerin nasıl dövülmemiz, nasıl diz çöküp hizmet etmemiz gerektiğini anlatan broşürler dağıtmasına razı mısınız? Son 15 yılda kadına yönelik şiddetin % 1400 artmasına ve her geçen gün bu oranı arttıran örnekler yaşanmasına razı mısınız?

Kaç çocuk doğurmamıza dair devlet erkanının kararlar vermesine, patronların fabrikalarda çocuk doğurmak isteyen kadınları hamile kalma sırasına sokmasına razı mısınız?

Kürtajın, sezeryanın yasaklanması sonucunda kadınların sağlığını tehdit edecek sonuçlar oluşabilir. Kadının istemediği veya bakamayacağı bir çocuğu dünyaya getirmesi kadının ve çocuğun ekonomik, psikolojik geleceği açısından kötü sonuçlar yaratabilir. Kürtajın yasaklanmasına razı mısınız?

Çocuk gelinliğin önü açıldı, kız ve erkek öğrencilerin birlikte okuma koşullarını ortadan kaldırmak için adımlar atıldı, eğitim müfredatı gerici bir eksene

oturtuldu. 4+4+4 eğitim sistemine, gerici müfredatlarla gençliğin zehirlenmesine razı mısınız?

Ensar Vakfı'ndaki çocuk istismarına, Adana'daki Aladağ kız yurdunun yanmasına razı mısınız?

Basın emekçilerinin işten atılmasına, gözaltına alınmasına, tutuklanmasına razı mısınız?

Çocuklarımızın öğretmenlerinin, üniversitelerde akademisyenlerin açığa alınmasına, meslekten ihraç edilmesine razı mısınız?

OHAL'e, KHK'lara razı mısınız?

Kapitalizmde kadın olduğumuz için ikincil, işçi olduğumuz için ücretli köle olarak görülmemize razı mısınız?

Referandum tam da bunların cevabını bizlerden istemektedir. Bunlardan birine bile hayır dediyseniz, referandumda hayır tutumumuzu göstermeliyiz. Çünkü referandum vesile edilerek varılmak istenen tek adam diktası ile tüm bunlar daha da katmerlenecektir, hayatımızın tüm kararlarını teslim etmemiz istenecektir. Bizler yaşamın yarısı olan kadınlar; bizler sınıfımızın yarısı olan işçi ve emekçi kadınlar. Mücadelenin de yarısı olmak varken neden hayatımıza, çalışma koşullarımıza, yasal haklarımıza dair kararları ücretli kölelik düzeninin tek adamı olma anlayışına teslim edelim ki? İşçi ve emekçi kadınlar olarak HAYIR sesini yükseltmezsek, sokakta mücadeleyi büyütemezsek, direniş ruhunu kuşanamazsak yetinebileceğimiz kırıntılar bile kalmayacak, oysa bizlerin hak ettiği eşit ve özgür koca bir dünya var!

16 Nisan'daki referandumda vereceğimiz karar 17 Nisan sabahına sihirli bir değnek değmiş gibi uyanmamızı elbette sağlamayacak. Ama referandum sürecinde eşitliğimiz, özgürlüğümüz, haklarımız için kararı alan, mücadeleyi ören, örgütlülüğü büyüten olursak güzel günler yakınlaşacaktır. Yaşadığımız sömürü de kadın cinayetleri de taciz de tecavüz de gerici eğitim müfredatı da çocuk istismarı da şort giydığımız için tekme atılması da ve daha sıralayabileceğimiz birçok şey de; ne kader ne de fitrattır. İşçi ve emekçi kadınlar olarak "bu kaderi biz yazmadık, bozacak olan biziz" inancıyla bir adım öne çıkmalıyız. Başını kaldırmayan kadınların başını kaldırmasını, susan kadınların soru sormasını, yürüyemeyen kadınların koluna girmesini başatabilmeliyiz. Başkaldırmalıyız, direnmeliyiz, kenetlenmeliyiz!

Referandum gündemi üzerinden sermaye düzenine, tek adam diktasına ve kadının çifte sömürüsüne "HAYIR!" yanıtını vermeliyiz. Bu sene referandum sürecinin içerisinde bir 8 Mart geçireceğiz. 8 Mart'ın biriktirdikleri ile hemen ardından referandum süreci devam edecek. Ve referandum sürecinin geliştireceği dinamikler ile 1 Mayıs'ın ön günlerine ve 1 Mayıs'a varacağız. 8 Mart, referandum ve 1 Mayıs süreçlerini işçi ve emekçi kadınlar cephesinden hesaplaşma süreçlerine dönüştürmeliyiz. Bu bahar da önce bizler yürümeli, baharı kazanarak geleceğe ilerlemeliyiz.

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

8 Mart'ta ücretli izin ve resmi tatil istiyoruz!

1857 yılının 8 Mart'ında Amerikalı dokuma işçisi kadınlar uzun çalışma saatlerine, sömürüye, baskıya ve şiddete karşı "10 saatlik iş günü" talebiyle greve çıktılar. 8 Mart 1886 yılında ise, yine New York'lu tekstil işçisi kadınlar "eşit işe eşit ücret", "sendika ve oy hakkı" istediler. Bu istemlere patronlar sınıfının ve devletin yanıtı vahşice saldırmak oldu. Yüzlerce tekstil işçisi kadın yakılarak katledildi. 40.000 tekstil işçisinin örgütlediği grevde kadınlar, azgın devlet terörüne uğramış, polis ve patronların işbirliğiyle fabrikaya kilitlenmişlerdi. Aynı anda nasıl çıktığı şüpheli olan bir yangınla çoğu kadın 129 işçi yanarak katledildi.

Kadın işçilerin 8 Mart'ta canları pahasına yükselttikleri mücadele bayrağı, 1910 yılında Kopenhag'da gerçekleştirilen 2. Enternasyonal'de Clara Zetkin'in önerisiyle uluslararası bir nitelik kazandı. Mart ayının belirli günlerinin Dünya Kadınlar Günü olarak kutlanılmasına oy birliğiyle karar verildi. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 8 Mart'ta kutlanması kararı ise 1921 yılında Moskova'da 2. Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı'nda 8 Mart grevleriyle Ekim Devrimi'ne giden süreci ateşleyen Petrogradlı tekstil işçisi kadınlara ithafen verildi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihi işçi ve emekçi kadınların da mücadele tarihidir aynı zamanda. Kadınlar ilk çağlardan bugüne üretim araçlarının ve üretici güçlerin değişmesi, özel mülkiyetin ve sınıflı toplumların ortaya çıkmasıyla ezilenlerin de ezileni konumuna düşmüştür. Kapitalist sömürü düzeni kadının üretim alanına çıkmasını kısmen sağlamış, ancak kendinden önceki düzenlerden devraldığı ataerkil zihniyet, dini ve cinsiyetçi toplumsal öğretilerle kadının ev köleliği devam ettirilmiştir. Ev işleri, çocuk bakımı, gerektiğinde yaşlı

bakımı işçi, emekçi kadının boynunun borcu olarak kalmış, çalışma hayatındaki yeri ise yedek iş gücü olarak kapitalist sömürünün ihtiyaçlarına göre belirlenmiştir. Bir yandan da kadınların hayatın her alanında yaşadığı, her türlü şiddet, erkek egemen zihniyetin ürünü olarak, ülkemizde de giderek artan dinci ve gerici ideolojinin de katkısıyla yakıcı boyutlara ulaşmıştır. Sadece 2016 yılında Türkiye'de 328 kadın bu şekilde öldürülmüştür.

Toplumsal bir sorun olan kadın sorununu tüm etkileriyle yaşayan işçi, emekçi kadınlar kölelik zincirlerinden kurtulmak için tarihin hiçbir döneminde durup beklememiş, mücadele etmiş, mücadele kadınları kadınlar da mücadeleyi dönüştürmüştür. Paris Komün-

nü'nden Ekim Devrimi'ne, sınıflar arası mücadelenin fitilini ateşleyen işçi, emekçi kadınlar geçmişten günümüze farklı ülkeler ve iş yerlerinde 8 saatlik iş günü, eşit işe eşit ücret, kreş hakkı, kürtaj hakkı gibi taleplerle sınıfsal mücadelenin içinde yer almaktadırlar. Kadınların hak ve özgürlükleri adına bugün elde etmiş oldukları tüm kazanımlar işçi ve emekçi kadınların kurulu düzene karşı verdiği bu mücadeleler sonucunda elde edilmiştir.

Yakın zamanda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Valfsan, Mata ve Petrol-İş'in örgütlü olduğu Mecaplast fabrikalarında imzalanan TİS ile kazanılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadın işçiler için 1 günlük ücretli izin hakkı da 8 Mart'ın resmi tatil ilan edilmesi yolunda önemli bir adımı oluşturmuştur.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kadın, erkek işçi ve emekçilerin geçmişten günümüze sömürüye, baskıya, kölece yaşam koşullarına, kendilerine dayatılan onursuzluğa karşı başkaldırıya, direngiye, mücadeleyi simgeleyen tarihi bir gündür. Bu nedenle içinden geçilen bu karanlık günlerde 8 Mart'ın resmi tatil olarak ilan edilmesi talebinin, kadın sorununun temelini oluşturan sermaye diktatörlüğüne karşı örülecek örgütlü bir mücadeleyle birlikte yükseltilmesi gerekmektedir.

Tipki 1 Mayıs gibi sadece kadın işçi-emekçiler için değil tüm işçi sınıfı adına bir mücadele gününü temsil eden 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün resmi tatil ilan edilmesi başta işçi-emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi sınıfı adına önemli bir kazanım olacaktır. 8 Martların resmi tatil olarak kazanılmasına giden süreçte Valfsan fabrikasında olduğu gibi fabrikalarda, iş yerlerinde 8 Martların ücretli izin olması, sendikali işyerlerinde bu hakkın sözleşmelere girmesinin sağlanması için mücadele edilmelidir. Kuşkusuz ki bu mücadele kadın ve erkek işçiler olarak birlikte verilmeli, bu hakkın tüm işçileri kapsaması gerektiği bakış açısı ile hareket edilmelidir.

8 Mart resmi tatil ilan edilsin!

Fabrikalarımızda-ış yerlerimizde 8 Mart'ın ücretli izin olması için mücadele edelim, hakkımızı kazanalım!

Muş E Tipi Hapishanesi'nde kadın tutsaklara JÖH saldırdı

OHAL rejimi altında hapishanelerde tutsaklara yönelik saldırılar artarken son olarak da Muş E Tipi Hapishanesi'nde kadın tutsaklar kolluk güçlerinin saldırısına uğradı.

17 Şubat'ta maskeli ve silahlı jandarma özel hareket (JÖH) timi Muş E Tipi Hapishanesi'nde kadın tutsakların koğuşuna girdi. "Oyun başlasın" diyerek saldırıya geçip tehditler savuran askerler tutsaklara işkence yaptı.

Saldırıya uğrayan kadın tutsaklar Gazete Şujin'e gönderdikleri mektupta

saldırısı şu şekilde anlattı:

"Son olarak 17 Şubat'ta yapılan aramada gardiyan ve askerlerin gazetelerden kestiğimiz resimlerin bulunduğu panoya el koymaya çalışmaları sonucu karşı çıkan arkadaşlarımıza önce gardiyanlar tarafından şiddet uygulandı. Bulduğumuz odaya bir anda onlarca maskeli silahlı JÖH girdi. Silahlarını ve coplarını kalkanlarına vurarak 'oyun başlasın' diyerek üzerimize yürüdüler. Direnmeye çalışan arkadaşlarımıza vurdular, bu esnada bir gardiyan yumruk atarak ar-

kadaşımızın burnunu kırdı."

"Diğer arkadaşlarımıza da coplarla saldırdılar. Birçok arkadaşımız yaralandı. Bu esnada odada bulunan 5 yaşındaki Roni arbedenin ortasında kaldı. Askerler panoları ve fotoğraflarımızı paramparça ettiler. Gazete ve kitaplarımızı toplayıp götürdüler. Zindanlarda can güvenliğimiz kalmamıştır.

Bizler kadın tutsaklar olarak cezaevlerinde yaşanan bu zulüm politikalarına işkencelere karşı duyarlılık çağrısında bulunuyoruz."

Kadın istihdamının çözümünde sahte projelere karşı...

Çocuk bakımı toplumsallaşmalı, ücretsiz-nitelikli kreşler açılmalıdır!

İçinde yaşamakta olduğumuz kapitalist sistemde kadın istihdamının önündeki en büyük sorun hiç şüphesiz çocuk bakımıdır. Toplumsal bir mahiyet taşıyan bu görevin kadının omuzlarına yüklenmesinin sonucunda, eğer ki çocuğuna bakacak kimsesi yok ise kadın çalışamamaktadır. Sistemin rant alanına çevirmekte gecikmediği bu alanda pıtrak gibi çoğalan özel kreşlerin maddi yükünü de kaldıramadığı durumda, kadın, evin dört duvarı arasında çocuğu ile baş başa kalmaktadır.

Yasalarca düzenlenen "kreş hakkı" çocuk bakımı sorununu çözmekte, çözememektedir. İş yasasında yer alan ve kadına biçilen toplumsal rolün yansıması olan "kreş hakkı" işyerindeki kadın işçi sayısı kotası ile ve de erkek işçilere tanınmaması yönüyle kısıtlıdır. Şöyle ki, emzirme odaları yaşları ve medeni durumlarına bakılmaksızın işyerinde 100-150 kadın işçinin çalışması koşuluna, kreşler ise yine yaşları ve medeni durumlarına bakılmaksızın 150'den fazla kadın işçinin çalışması koşuluna bağlanmıştır. Aynı zamanda erkek işçilerin çocuklarının kreşten yararlanması ancak çocuğun annesinin ölmesi durumunda mümkün olabilmektedir. Bu haliyle çocuk bakımı yasada anne ve babanın ortak görevi olarak değil, salt kadının/annenin görevi olarak tanımlanmıştır.

Bu zorunluluklara uymayan patrona biçilen ceza ise sadece 1200 TL'dir. Patronlar kreş ve emzirme odaları açmak yerine bu cüzi miktarı ödemeyi yeğlemektedirler. "Kreş hakkı" güçlü bir yaptırımdan ve denetimden yoksun olduğu için de var olduğu düzeyde dahi kağıt üzerinde kalmaktadır. Kadın işçilerin yasalarca var olan ancak fiilen kullanamadıkları, kısmi ve toplumsal algıları derinleştiren bir "hak" olarak "kreş hakkı" kadının eve hapsolme "yazgısını" bozacak

bir işlev yüklenememektedir.

Sermaye devletinin çocuk bakımı sorununu çözerek kadın istihdamını arttıracığı yönlü "müjde" haberlerinin arkasından da her seferinde "analık" kutsal payesi ile gizlenmiş yeni bir saldırı çıkmaktadır. Evde çalışma sistemiyle kadınların çocuklarına bakabilecekleri propagandası ile bir yandan çocuk bakımı bir kez daha kadına bırakılırken, diğer yandan esnek çalışma meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Böylece kadın işçilere ve onlar şahsında tüm işçi sınıfına örgütsüzlük ve güvencesizlik dayatılmaktadır. "Büyükanne projesi" ve benzeri "çözümlerle" ise çocuğun sağlıklı gelişimi için de bir zorunluluk olan kreş açma sorumluluğundan kaçınılmakta, sermayeye bir kez daha hizmette kusur edilmemektedir.

TÜRK-İŞ ŞAHSINDA SERMAYEYE KIYAK, İŞÇİ SINIFINA İHANET

Sermaye devletinin kadın istihdamına yaklaşımı ve var olan "hakkın" kendi içinde taşıdığı handikaplar orta yerde durmaktadır. Bu durumda sınıfın ekonomik mücadelesinin tarihsel olarak oluşmuş aracı olan sendikaların ise kısmi de olsa var olan bir hakkın uygulanması ve geliştirilmesi için mücadele etmesi gerekir, beklenir. Ancak sendikal bürokrasi, gelinen yerde sendikaların gerçekte

temsili ettiği sınıfın bağımsız politikasını yürütmeye ve devrimci siyasetini gütmeye muktedir değildir. O, bugün itibarıyla sadece ya siyasal iktidarın ya da düzen muhalefetinin dümeninde, yani düzen içi siyaset yapmaktadır. Bunun sonucunda da Türk-İş örneğinde olduğu gibi "büyükanne projesi"nde sermayenin mali yükünü hafifletmenin telaşına düşmektedir. Sermayeye kıyak geçilirken, işçilerin kendi alınterleri ile kendi hakları gasp edilerek sınıfa ihanet edilmektedir.

ÇOCUK BAKIMI TOPLUMSALLAŞMALIDIR!

Tüm bu sonuçlar göstermektedir ki kadın işçilerin istihdamının önündeki çocuk bakımı engeli kapitalist sistemin kadına biçtiği rol gereği bir çözüme kavuşmaktan uzaktır. Buna sendikal bürokrasinin ibretlik icraatlarını da eklediğimizde kadın işçi için toplumsal yaşama katılmanın önemli bir ayağı olan çalışmak edimi, kapitalist sistemde saldırı zemini işlevi gören ve üzerinde bolca siyaset yapılan bir olguya dönüşmüştür.

Asıl çözüm; çocuk bakımının kadının omuzlarından alınarak toplumsal bir görev olarak görülmesi, aynı anlama gelmek üzere çocuk bakımının toplumsallaşmasıdır. Çok yönlü sosyal-kültürel dönüşümü ifade eden bu çözümün pratik ayaklarından biri de fabrikalarda,

mahallelerde, semtlerde ücretsiz nitelikli kreşlerin açılması ve kadın-erkek tüm işçilerin bu kreşlerden koşulsuz olarak yararlanması olmaktadır. Ancak bu çözüm kapitalist sistemin savaflara, dinsel gericiğe, örtülü ödeneklere vs. ayırdığı bütçelere "külfet" olmaktadır. Aynı zamanda özel sektörün kâr alanına çomak sokmak demektir ve sermayenin hizmetindeki devlet gerçekliği ile bağdaşmamaktadır. Zira sosyal-kültürel bir dönüşümü beraberinde getiren çocuk bakımının toplumsallaşması, temel olarak iktisadi bir dönüşümü, sosyalist ekonomiyi zorunlu kılmaktadır. Bu sebeple kadın istihdamı çerçevesinde, arkasında yeni saldırıları gizleyerek ortaya atılan hemen hemen her türlü sahte çözüm işçi ve emekçilerin gündemine sokulmaya çalışılırken, sermaye devletinin gündeminde nitelikli ücretsiz kreşler yer almamaktadır.

KADIN-ERKEK İŞÇİLERİN KOŞULSUZ YARARLANACAĞI ÜCRETSİZ NİTELİKLİ KREŞ!

Sermaye devletinin doğası gereği gündemine almadığı ve alamayacağı ücretsiz nitelikli kreşler, işçi sınıfının özelden ise kadın işçilerin en yakıcı gündemidir. Yasalarda var olan "kreş hakkının" uygulanması ve kadın-erkek tüm işçilerin yararlanacağı ücretsiz nitelikli kreşlerin açılması için mücadele etmek gerekmektedir. Bu mücadele içerisinde sendikal bürokrasiye de gereken cevap verilecek, sınıfın öz örgütleri olan sendikalar, düzenin kirli dümeninden çıkarılarak, sınıfsal özüne kavuşturulacaktır. Kadın işçilerin önünde, parçası oldukları sınıf bölükleri ile birlikte çocukları ve kendi yaşamları için direnmekten başka bir seçenek yoktur.

Kuran kursunda 6 kız çocuğa cinsel istismar

Antep'te Şahinbey Camisi'ne bağlı Kuran kursunda 60 yaşındaki temizlik görevlisi Süleyman Ş'nin, bir yıl boyunca yaşları 6 ile 11 arasında değişen 6 çocuğu kursun tuvaletinde istismar ettiği iddia edildi. Olay, geçtiğimiz yılın Ağustos ayında 4'ü akraba 6 çocuğun, yaşadıklarını ailelerine anlatmaları ile ortaya çıktı.

Ailelerin şikayetçi olması üzerine cami avlusunda yakalanan Süleyman Ş, tutuklanarak cezaevine gönderildi. An-

tep Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianameye göre, Süleyman Ş, çocukları tuvalette istismar etti. Süleyman Ş, korkan ve tepki gösteren çocukları, "Bu olaydan birilerine bahsederseniz sizi öldürüp çöp kutusuna atarım, aileniz bulamaz" diye tehdit etti. 10 Kasım'da görülen davanın ilk duruşmasında Süleyman Ş, "Mağdurların hiçbirini tanımam. Belki Kuran kursuna gidiyorlar ancak ben kim gelir, gider dik-

kat etmem, lavaboları temizlerim. Camii imamı benim 2 aylık paramı vermemiştii, belki bu nedenle bana iftira attırmış olabilir" dedi. Mahkeme ise skandal bir karara imza atarak 31 Ocak'ta yapılan ikinci duruşma sonrası sanığın tahliyesine karar verdi.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) "Güvenlik birimlerine gelen veya getirilen çocuklara" ait verilerine göre de Türkiye'de bir yılda ortalama 11 bin çocuk

cinsel istismara uğruyor. Sadece 2014 yılı verilerini paylaşan TÜİK, bin 377'si erkek, 9 bin 718'i kız çocuğu olmak üzere 11 bin 95 çocuk cinsel suçlara maruz kaldığını ifade ediyor. Cinsel suçlara maruz kalan çocukların yüzde 57,6'sını 15-17 yaş grubu, yüzde 23,9'unu 12-14 yaş grubu, yüzde 18,5'ini ise 11 yaş ve altındakiler oluşturuyor.

Türkiye genelinde işlenen suçların yüzde 46'sının çocuklara karşı işlendiği ifade edilirken, bu suçlar arasında cinsel istismar ilk sırada yer alıyor

Regl izni istiyoruz!

Genel olarak kadınların özel günleri, ay hali, adet dönemi olarak ifade edilen regl dönemi kadınlarda gerçekleşen rahim iç yüzeyinde oluşan damar ve dokuların kan ile birlikte vücuttan atılması olayıdır. Kadınlar regl günlerinde en sık olarak karın ağrısı, baş ağrısı, bel ağrısı, sırt ağrısı, yorgunluk, üşüme ve soğuğa hassasiyet, aşırı gerginlik ve duygusal değişimler, mide bulantısı ve iştah problemleri yaşıyor. Kadınların aylık periyotta yaşadığı bu günler, hormonal değişimler sonucu gerek fizyolojik, gerekse psikolojik yönden yıpratıcı olduğundan, günlük hayatın idamesi daha da zorlaşıyor. Çoğu kadın için bu dönemlerde çalışmak tam bir işkenceye dönüşüyor.

DÜNYADA REGL İZİNİ UYGULAMALARI

Kadın olmaktan kaynaklanan bu doğal süreç, kadınların bu dönemde yaşadığı sıkıntılar nedeniyle, zamanla bazı ülkelerin çalışma hayatını düzenleyen kanun maddelerine yansımıştır. Hali hazırda regl izni Çin, Endonezya, Japonya, Tayvan, Güney Kore gibi ülkelerde ağır ve tehlikeli işlerde çalışan kadınlara birkaç gün, ağır işlerde çalışmayan kadınlara da

ayda 1 ya da 2 gün ücretli izin şeklinde uygulanıyor. Japonya'da bu uygulama 1947'den beri geçerli. Endonezya ve Tayvan'da ise izin süresi 3 gündür. Avrupa ülkelerinde ise bazı özel şirketler tarafından verimliliği arttırabilmek adına, yasada olmadığı halde regl izni hakkı tanınıyor.

TÜRKİYE'DE REGL İZİNİ UYGULAMALARI

2004 yılında yürürlüğe giren "Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği"nde regl izni ile ilgili bir düzenlemeye yer verildi:

"Kadınlar, ay hali günlerinde ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılmazlar. Bu günlerin sayısı 5 gün olarak hesap edilir. Daha fazlası için hekim raporuna göre hareket edilir. Ay halinin başlangıcı işçinin ihbar tarihidir."

Kadınların, yine aynı yönetmeliğe göre ağır ve tehlikeli işler olarak belirlenen işkollarının çoğunda çalışmaları yasaktı. Kalan birkaç işkolunda ise yasada olmasına rağmen izin hakkı fiilen boşa düşürülüyordu ve herhangi bir cezai yaptırım yoktu.

2010 yılında tekstil ve konfeksiyon işkolunda birçok alanın ağır ve tehlikeli işler sınıfına alınması, yönetmeliğin uygulanmadığı tespit edilen iş yerlerine cezalar kesilmeye başlanması ile kadınların yoğunlukta çalıştığı tekstil sektöründe regl izni tekrar gündeme gelmişti. Yeni yönetmelik, ucuz işgücü olarak görülen kadınların esnek ve güvencesiz olarak, emeğinin en fazla sömürüldüğü tekstil sektörü patronlarının gündemine adeta bomba gibi düşmüştü. Peşi sıra patronlardan kadın işçilere yönelik tehditler gecikmedi. Gaziantep'te 4 bin kadın çalışmanı olan bir sanayi patronu yaptığı açıklamada "Bu yönetmeliğin uygulanması halinde istihdam ettiğim kadın işçileri işten çıkarmak zorunda kalacağım ve bir daha işyerimde kadın işçi istihdam etmeyeceğim. Bu yönetmelik istihdama vurulmuş bir darbedir" diyerek, patronlar sınıfının telaşını da gözler önüne sermişti.

Devlet sermayenin imdadına yetişti, yine 2010 yılı içerisinde kadınların yoğun olarak çalıştığı konfeksiyon, triko, doku ve 42 diğer işkolu ağır ve tehlikeli işler kapsamından çıkarıldı. Kadınların maden ocakları, kablo döşemesi, kanalı-

zasyon ve tünel inşaatı, su altı çalışması dışında tüm ağır ve tehlikeli işlerde çalışmasının önü açıldı. Böylelikle kadınların daha önceki yönetmeliğe göre çalışmasının yasak olduğu ya da çalıştığı ve regl izni hakkının olduğu tüm alanlar, kapsam dışı kaldığından regl izinleri fiilen gasp edilmiş oldu. 2012 yılı sonunda ise "İş Sağlığı ve Güvenliği Yönetmeliği" yasalaştı. 2013 yılı başında ise "Ağır ve Tehlikeli İşler Yönetmeliği" yürürlükten kaldırılarak kadın işçilerin regl izni hakkı tümünden ortadan kalktı.

2016 yılı sonunda ilk defa, Birleşik Metal-İŞ'in örgütlendiği Valfsan metal fabrikasında kadın işçilerin 8 Mart'ın ücretli izin olması ile beraber 1 günlük regl izni talebi toplu sözleşmeye girerek önemli bir kazanım elde edildi. Regl izni, kadın işçiler için insani ve işçi sağlığı kapsamında ele alınması gereken bir haktır.

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak, 8 Mart'ın ön günlerinde bu hakkı kazanmak için tüm kadın işçileri örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz. "Regli izni"ni kazanmak için işyerlerimizde örgütlenelim!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

İzmir'de çalıştığı bankada 24 Haziran 2016 tarihinde süt iznini kullandığı süreçte 'performans yetersizliği' bahanesiyle işten atılan ve sonrasında açtığı işe iade davasını kazanan Evla Fazlı yaşadıklarını gazetemize anlattı. Yasalarda kadınlara tanınan hakları hatırlatan Fazlı, "Bunları gerçekten çoğu çalışan kadın kesinlikle bilmemekle birlikte işveren de bilmesine rağmen tabiri caiz ise kulağının üzerine yatmaktadır. Maalesef ülkemizde sadece yazılı hak olarak kalmakta, uygulamaya geçirilmemektedir" dedi.

Evla Fazlı yaşadıklarını şöyle aktardı: "Hamileliğim boyunca birçok özel ve sıkıntılı anlar yaşamama rağmen işime ve kendime olan saygımdan rapor hakkımı kullanmadan çalışmalarına devam ettim. Fakat günlük çalışma saatimin çok çok üzerinde çalışmam, daha fazla performans göstermem talep edildi. Gerek hafta içi geç saate kadar çalışmalar gerek hafta sonu tatilleri demeden bitmek bilmeyen bir çalışma hırsı ile durmaksızın çalıştırıldık. Sadece ben değil, çalıştığım bankanın aynı şubesinde bulunan diğer hamile olan üç arkadaşım da benimle aynı şartlarda çalıştırıldılar. Ta ki hamile olan diğer arkadaşımı Çalışma Bakanlığı'na şikayette bulunana kadar.

"Kimsenin çocuğunuzun geleceğini elinizden almasına izin vermeyin"

Şikayet edildiği sürede hepimiz hamileydik. Doğum yaptık, doğum izinlerimiz bitti ve işe geri döndükten sonra yani şikayetin üstünden tam 11 ay geçtikten sonra Çalışma Bakanlığı hakkımızı aramak için müfettiş gönderdi. Müfettiş in-

celemelerde bulundu ve bizi haklı buldu. İşveren müfettişin gelmesiyle birlikte düşman kesilerek işten ayrılmanız için süt iznimizi kullandığımız zaman zarfında bin bir çeşit baskı uygulayarak istifa etmemiz için yıldırma politikası izledi.

Gördü ki, canla başla çalışmaya devam ediyoruz, hamilelikteki performansınızı bahane ederek ya da kadro yetersiz diyerek iş akdimizi feshettiler. Ve biz çalışırken kullanamadığımız yasal haklarımızı bu sefer işten atılmış işçiler olarak aramak için hukuki sürecimizi başlattık."

Kadın çalışanların erkeklere göre fizyolojik olarak farklı olmalarına rağmen çalıştırılma şartlarının aynı olduğunu vurgulayan Fazlı, karşı karşıya kaldığı saldırının ve dava sürecinin kendisi ve bebeği üzerinde olumsuz etkilerde bulunduğunu aktardı.

Son olarak; "Herkes hakkını hukukunu bilir ve ararsa hiç kimse bizim yaşadıklarımızı yaşamak zorunda kalmaz. Zaten var olan bir yasa farkındalık ile bizim örnek olmamız sonucu uygulamaya geçer umarım. Her çalışanın yasal haklarını bilmesi ve savunması gerekir. Bu yeri gelir annelik için olur yeri gelir sosyal haklar için olur. Bilmek ve savunmak kişi refahı için çok önemli. Herkes hakkını aramalı" diyen Fazlı işçi emekçi kadınlara "Korkmasınlar haklarını arasınlar, kazanacakları kaybedeceklerinden daha fazla olur. Hem çalışan kadın olmak hem çalışan anne olmak haklıdır. Kimsenin çocuğunuzun geleceğini elinizden almasına izin vermeyin" diye seslendi.

MİB MYK Mart ayı toplantısı sonuç bildirgesi

Sömürsüz ve özgür bir gelecek ellerimizde, birlikte başaracağız!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu (MİB MYK) olarak Mart ayı toplantımızı gerçekleştirdik. Toplantımızda gerek sektörel ve gerekse ülke gündeminde bulunan bir dizi konuyu ele aldık, tartıştık, sonuçlar çıkardık, kararlar aldık.

Toplantımızın sonuçlarını maddeler halinde özetlersek:

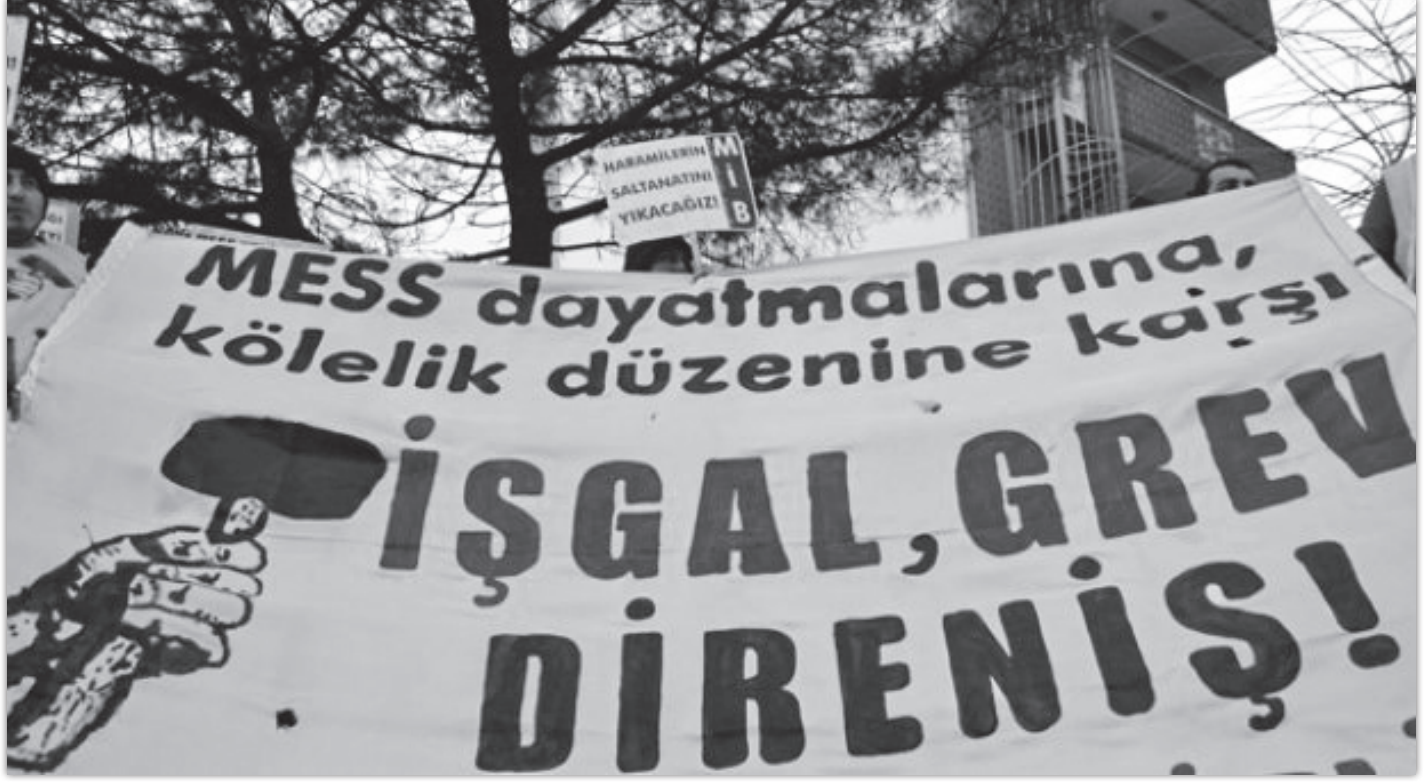
1. MYK'mızın öncelikle ele aldığı gündemlerin başında referandum konusu geldi. Başkanlık sisteminin yolunu açacak olan referandum konusuna işçi sınıfımızın konumundan ve bakış açısıyla yaklaşan MYK, referandumda işçi sınıfı adına en doğru tutumun "hayır" olması gerektiği sonucuna varmıştır.

Bu kararımızın pek çok nedeni var, bunlardan birkaçı ise şöyledir:

İlk olarak işçi sınıfı olarak bugüne kadar yaşadıklarımızdır. Zira AKP iktidarı bugüne kadar sermayeye hizmette sınır tanımamış, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları onun sayesinde hep daha kötüye gitmiş, elindeki hak ve kazanımları tırpanlanmıştır. Mezarda emeklilik, kölelik yasaları, kiralık işçi yasası, asgari ücrete sadaka zamları, patronlara sınırsız teşvikler verilirken işçi sınıfının sistematik olarak soyulması, katliam ölçeğine varan iş cinayetlerine kurban edilmesi, fahiş zamlar vb. İşte bunlar AKP iktidarının tutum ve politikalarıyla sermayeden ve emperyalizmden yana saf tuttuğunun açık kanıtlarıdır.

İkinci olarak, metal işçisinin bizzat yaşadıklarıdır. Metal işçisi genel olarak işçi sınıfına yönelik politikalarından en ağır şekilde nasibini alıyor. Öte yandan ise son iki yılda yaşadıklarımız AKP iktidarının ve onun başındaki isim olan Tayyip Erdoğan'ın metal işçisine karşı MESS ve Türk Metal'in yanında saf tuttuğunu ayan beyan ortaya koyuyor. 2015 yılında yaşadığımız esaret düzeninden kurtulmak için ayağa kalktığımızda gördüğümüz muamele, baskılar, gözaltılar, yıldırma politikalarını unutmamak. Geçtiğimiz yıl yüzlerce Renault işçisinin işini kaybetmesiyle sonuçlanan saldırıda, hem AKP hem de Tayyip Erdoğan MESS ve patronların hizmetindeydi. Öyle ki aynı Erdoğan Renault'da işçiye gaz bombası atılıp gözaltılar yapıldıktan, direnen Renault işçisinin direnci polis tarafından kırıldıktan iki gün sonra "Bunu ben yaptım" diyebilmişti. Keza şu an Renault'da işçiye yönelik yapılan hukuk dışı, ahlak dışı, insanlık dışı saldırıların gerisinde de yine AKP'nin açık desteğinin olduğuna eminiz.

Sadece Renault'da, Tofaş'ta ya da

Mako'da olanlarla da sınırlı değil bu hizmet. Daha bir ay önce binlerce metal işçisi kardeşimizin grevini yasakladı bu iktidar ve Tayyip Erdoğan. Sermaye için işçi sınıfının elini kolunu bağladılar.

Üçüncü olarak, metal işçisine ve genel olarak işçi sınıfına tüm bunları reva görenler, "tek adamlık" yetkileriyle bundan sonra da sermayenin demir yumruğu olarak çalışacaklar. Zaten şimdiden de bunun sinyallerini veriyorlar. Yıllardır geçirmeye cesaret edemedikleri kıdem tazminatının gaspı için referandum sonrasına tarih kesmeleri bile tek başına işçi sınıfını nelerin beklediğini göstermeye yeter de artar bile. Öte yandan 2017'de MESS ve Türk Metal ile sert bir mücadeleye hazırlanan metal işçisi tek başına bu mücadelede kazanmak için dahi "tek adamlık" rejimine hayır demek zorundadır. Öyle ya daha önce metal işçisine baskılarla, yasaklarla yapmadıklarını bırakmayanların 2017'de bu yetkilerle neler yapacağı aşikardır.

Dördüncü olarak, tüm bunlarla birlikte işçi sınıfı olarak sendikada olduğu gibi ülke yönetiminde de "tek adam rejimi"ne karşıyız. Bir avuç patron ve onlar için her şeyi yapan, hiçbir hak hukuk tanımayan tek bir patron eliyle karar alınmasına, milyonların hiç sayılmasına karşıyız. İşçi sınıfı baskı, zorbalık ve diktatörlükten, hele hele para babalarının diktatörlüğünden yana değildir, olamaz. İşçi sınıfı özgürlük istiyor, konuşma, söz söyleme, toplanma, grev hakkı istiyor.

Tüm bu nedenler ile birlikte şu temel gerçeği de unutmayalım:

İster "parlamento" biçimi altında olsun isterse "başkanlık" biçimi altında olsun bu ülkede tek egemenlik var, o da sermayenin işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki egemenliğidir. Bu egemenlik on yıllardır parlamento biçimi altında, şu ya da bu partinin hükümet olması biçiminde sürdürülüyordu, bundan sonra ise "başkanlık" biçimiyle sürdürülecek. Ama daha gaddar, daha hak hukuk tanımaz biçimde, ama yıllar boyunca işçi sınıfının verdiği mücadelelerle elde edilmiş kazanımları bir çırpıda yok ederek... İşte bu gerçeği dikkate alan MYK, referandum sürecindeki tutumunu "Sermayenin diktatörlüğüne de, diktatörlük rejimine de hayır!" sloganıyla özetlemektedir. Yani "başkanlık" biçiminde de olsa eski biçimiyle de olsa biz sermayenin emekçiyi hep ezen, emekçiye söz hakkı vermeyen egemenliğine, diktatörlüğüne karşıyız. Bunun yerine ise bu egemenliğin son bulduğu, sermayenin işçi sınıfı ve emekçilerden çaldığı zenginliklerin ve tüm üretim araçlarının toplumun malı haline getirildiği bir yeni düzen, bu düzende ise emekçi milyonların egemenliğine dayanan gerçek bir demokrasi istiyoruz. Böyle bir sistemin adının da sosyalizm olduğunu biliyoruz. Tercihimizi kapitalizme karşı sosyalizmden yana yapıyoruz.

MYK bu tutumunu, bir dizi araç, yöntem ve biçimle metal işçisine anlatacak, referandum süresince işçi sınıfının bu

doğrultuda bağımsız tutumunu ve sözünü söyleyecek, işçi sınıfının kendi talepleri ve çıkarları doğrultusunda birliğini ve mücadelesini geliştirmeye çalışacaktır.

Bu konuda son bir nokta olarak da şunu belirtmek istiyoruz:

Bugün patronlar ve sendika ağaları tarafından bize pazarlanan "sendikalar siyaset yapmaz" düşüncesi işçi sınıfının elini kolunu bağlamanın bir biçimidir. Bu işbirlikçi sendika beyleri nasıl ki fabrikadaki varlıklarını patronlarla iyi ilişkiler kurmalarına borçlularsa, siyasal alanda da hükümet ve iktidarla iyi ilişkiler ve işbirliğine borçlular. İşte bunun için iktidarın işçi sınıfına karşı olan hiçbir politikasına ses çıkarmıyorlar. Oysa işçi sınıfı ve sendikaları siyaset yapar, ama şu ya da bu patron partisinin siyasetini değil, kendi bağımsız çıkarlarının gereği olan siyaseti yapar. Böylelikle sadece kendi fabrikasında yaşanan sorunlara (kaldı ki bu sorunlar aslında bir sistem sorunudur ve arkasında sermayenin siyasal egemenliği yatar) ses çıkarmakla kalmaz, aynı zamanda ülkede ve dünyada olup biten her şey konusunda da sözünü söyler, tavrını alır. Çünkü dünyada hiçbir sorun yoktur ki, işçi sınıfının yaşamını ilgilendirmesin ve hiçbir sorun ve politika yoktur ki, gerisinde sermaye ve uşaklarının gerici çıkarları olmasın.

MİB; sermayeye, uşaklarına karşı olduğu gibi iktidarlarına karşı da sözünü hiçbir zaman esirgemeyecek, tavrını koyarken hiçbir tereddüt içerisinde de

olmayacaktır. Çünkü biz işçi sınıfı için, onun kurtuluşu için ne gerekiyorsa onu yapacağız, yapmaktan da kaçınmayacağız. Bu uğurda bedel ödemekten de kaçınmayacağız. İşçi sınıfının bağımsız çıkarları, geleceği ve kurtuluşu bizim için her şeyin üstündedir.

2. Toplantımızda 2017 MESS Grup Sözleşmesi Süreci'ni de ele aldık. Şu durumda süreç yetki aşaması ile başlamış bulunmaktadır. Halihazırda 2015'teki birliğimizde dağılmalar ve parçalanmalar vardır. MESS ve Türk Metal ile diğer sendikaların beylerinin eliyle yaratılmış bir durumdur bu. Fakat her ne olursa olsun MİB olarak, tüm bu koşulları da hesaba katarak, mevcut şartlardan en doğru tutum ve politikalarla engelleri aşacağımızı inanıyoruz.

Bu yolda, metal işçisini hazırlama, parçalandığı ölçüde her fabrikanın kendi özgün şartlarını göz önünde tutarak, ama her halükarda MESS-Türk Metal'in düzenini yıkacağız, Birleşik Metal-İş olsun Çelik-İş olsun bu sendikalara ege-men işçiye yabancılaşmış işbirlikçi yönetimlerini de alt ederek yürüyeceğiz.

Bu yolda en büyük güvencemiz Birliğimiz, öte yandan da fabrikalarda oluşturacağımız işçi birlikleri ve komiteleri olacaktır. Metal işçisi bir yandan tek tek fabrikalarda örgütlenerek, öte yandan da fabrikalar arasında gerçek bir işçi birliğini yaratarak eninde sonunda kazanacaktır.

MYK, bu çerçevede birtakım somut planlamalar, görevler ve araçlar üzerinde durmuş ve kararlar almıştır.

3. Metal işçisinin mücadelesinde en önde yürüyen, metal işçisinin gururu olan Renault işçilerinin mücadelesi büyük tehdit altındadır. Hükümet, MESS, patron, Türk Metal işbirliğiyle organize ve faşizan saldırılarla Renault işçisi yıldırılmak isteniyor. Renault işçisi her şeye rağmen büyük bir direnç ortaya koyuyor, arkadaşlarımızı bu mücadelelerinde destekliyor ve selamlıyoruz.

Öte yandan bu mücadelede, Birleşik Metal-İş yönetiminin hem genel hem de Renault'da ortaya koyduğu tutum ve davranışlarıyla Renault işçilerine kaybettirmekte olduğunu da tespit ediyoruz. Bunun için en başından itibaren yaptığımız uyarıları yineliyoruz: Renault işçisi kazanacaksa, bunu ancak birliğine dayanarak yapacak. Fabrikada iç birliğini yaratan Renault işçisi, hem düşmanlarını yenecek hem de ayağına takılan, sırtında bir yüke dönüşen Birleşik Metal-İş yönetiminden de kurtulacaktır.

Pek çok Renault işçisinin altını çizdiği gibi "önce Türk Metal'den kurtulacağız sonra Birleşik Metal-İş yönetimini alt edeceğiz" tutumunu sahipleniyoruz, bununla birlikte bunun için Renault işçisinin bağımsız birliğinin, sadece bu birliğe ve işçi dayanışmasına güvenmesi gerektiğinin altını çiziyoruz.

4. Geride kalan EMİS sürecini de toplantımızda değerlendirdik. Bu süreçte

kuşkusuz hükümet, EMİS, MESS ve Türk Metal'in açık işbirliğini gördük. Grev sağıyla metal işçisinin eli kolu bağlandı. Fakat karşımızdaki düşman ne olursa olsun asıl önemlisi bizim ne yaptığımızdır. Birleşik Metal-İş yönetimi bu süreçte sınıfta kalmış, teslim olmuştur. Ne yazık ki metal işçisi kardeşlerimiz de, bu yönetimi ve onun kendisine dayattığı dar sınırları aşma iradesi ve gücünü gösterememiştir.

Maalesef bu süreç sadece o noktada da kalmamıştır. EMİS kapsamındaki pek çok fabrikada büyük kıyımlar söz konusudur. Ne yazık ki bu kıyımlarda atılan işçilerin büyük bölümü öncü ve dirençli işçi kardeşlerimizdir. Bazıları Birleşik Metal-İş yönetimine de açıktan sözünü söyleyen arkadaşlardır. Bu kıyım karşısında Birleşik Metal-İş yönetiminin suskunluğu dikkat çekicidir. Suskunluk suç ortaklıktır, bunu unutmayacağız.

Bu ve önceki gelişmeler, öte yandan Birleşik Metal-İş yönetiminin son olarak temsilcilik yönetmeliğini değiştirerek açıktan eleştiri yapan üye ve temsilcilerin görevden alınmasının yolunu açması, Birleşik Metal-İş'i mesken tutmuş bu beylere karşı mücadelenin ne kadar gerekli ve acil olduğunu göstermektedir.

MİB bu yolda da üstüne düşeni yapacaktır.

MYK'da öte yandan EMİS sürecinde birliğimizin politikası ve pratiği de gözden geçirilmiş, eksik ve yetersizlikler üzerinde durulmuş, sonuçlar çıkarılmıştır.

5. Son dönemde toplum düzeyinde artan baskılar, yasaklar ve kıyımlar konusu de ele alınmıştır. Hiçbir emekçi özgür olamadan metal işçisi de özgür olamaz düşüncesinden hareket eden MYK, özellikle son dönemde kamuda emekçilere, öğretmen ve akademisyenlere uygulanan kapsamlı ihraçları protesto etmekte ve bu haksız ve hukuksuz kıyım karşısında emekçi kardeşlerimizle dayanışma halinde olduğunu duyurmaktadır.

6. Önümüzdeki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihsel ve sınıfsal anlamına uygun olarak kutlanması, mücadele günü olarak karşılanması konusunda hazırlıklara başlanması kararlaştırılmış, planlamalar yapılmıştır. Şimdiden kadın işçi kardeşlerimizin 8 Mart'ını kutluyor, eşit-özgür ve kardeşçe bir gelecek dileklerimizizi bildiriyoruz.

9. Toplantımızda son olarak yayınlarmızı ele aldık. Mart ayı bültenimizle ilgili planlama yaptık. Planlamaya göre her türlü yazılı katkının 1 Mart tarihine kadar iletilmesi gerekmektedir.

Son olarak bir kez daha 2017'nin metal işçisi için her bakımdan güzel günler getirmesi dileklerimizle, tüm işçi kardeşlerimize selamlarımızı iletiyoruz.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ MERKEZİ
YÜRÜTME KURULU
(MİB MYK)**

28 Şubat 2017

Ücretli kölelik düzenine ve tek adamcı zihniyete HAYIR!

"Kapitalist düzen işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını her geçen gün daha da ağırlaştırmaktadır. Bir yandan işçi ve emekçilerin yoksulluğu, köleliği derinleşirken öte yandan az sayıda kapitalistin servetleri sürekli olarak artmaktadır. Emperyalist kapitalist düzenin efendileri kendi krizlerinin faturasını da işçilere, emekçilere ve ezilen halklara fatura etmektedirler. Bu fatura kardeş halklara yönelik kirli savaş ve saldırganlık biçiminde yaşanırken içeride ise baskının, sömürün artması, yeni kölelik koşullarının hayata geçirilmesi, şovenizm ve her türlü gericiğin artması olarak yaşanmaktadır.

İşçi ve emekçilerin en ufak hak alma mücadelesi bile ağır baskı ve saldırılarla engellenmeye çalışılmaktadır." (DEV TEKSTİL Tüzüğü Madde: 2 - Amaç ve ilkeliler)

Bugün karşı karşıya kaldığımız tablo tam da budur. AKP'de cisimleşen zihniyet bu saldırıları sömürü düzeninin kendi kurallarını, yasalarını dahi hiç sayarak hayata geçiriyor.

Şimdi de referandumu önümüze koyarak bizden bu yaşananları onaylamamızı istiyorlar.

Peki neden? Mevcut düzen böyle sürmüyormuş? Bu düzen sürsün diye tüm gücün bir kişide toplanması gerekiyormuş! İstikrar böyle sağlanacakmış! Peki, 15 yıldır hükümette olan kimdi? Patronların daha çok kazanması için çıkardıkları yasalarda önlerine engel mi çıktı? Sömürüyü mü ortadan kaldıracaksınız? Bu ülkede zengin ve fakir olmayacak mı? İşçiler, alınterleri kuru olmadan haklarını alabilecek mi? İşten atmak yasaklanacak mı? İş cinayetlerine neden olan patronların fitratında bundan böyle büyük cezalar mı olacak?

Elbette HAYIR!

*Toplumun tamamına dayatılan tekçi zihniyetten vaz mı geçilecek? İnançlar ve kimlikler üzerindeki baskılar son mu bulacak? Toplumunu ayırıştırın, uygulamalar son mu bulacak? İlerici sendikalar, işçi örgütleri, aydınlar, yazarlar, demokratik kitle örgütleri, gençlik güçleri üzerindeki baskı ve saldırılar son mu bulacak? **Elbette HAYIR!***

Aksine:

"Işıksız kalsın diyedir bir koca ülke

*Karanlıkta boğazlaşsın diyedir güzel yüz-lü insanlar
Fabrikalar işçi yesin, para kussun diyedir
Kıyılar yağmalansın, ormanlar çiftlikleşsin
Bankalar yağ bağlasın, te-keller et bağlansın*

*Holdingleer palazlansın, ortaklıklar göbeklensin
Bu rüzgâr böyle essin
Bu değirmen böyle dönsün
Bu çuvallar böyle dolsun diyedir"*
Bizden istenen EVET'ler...*

Peki, şimdi biz ne yapacağız! Köleliğimizi ağırlaştırın, yağmanın talanın önünü daha da açan, tekçi anlayışı dayatan zihniyete boyun mu eğeceğiz? Yoksa geleceğimize sahip çıkmak için fabrikalarda örgütlenerek sandıkta da Hayır mı diyeceğiz?

Tabi ki HAYIR diyeceğiz!

*Ücretli kölelik düzenine ve tek adamcı zihniyete HAYIR diyeceğiz! İşçilerin birliği halkların kardeşliği için **HAYIR** diyeceğiz!*

Sendikamız işçi sınıfının sorunlarının tek başına sandıktan çıkacak HAYIR'la çözülemeyeceğinin de farkındadır. Çünkü yaşadığımız kölelik koşulları referandum nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, 16 Nisan sonrası da artarak devam edecektir. Gerçek çözümün yolu sınıf olarak birleşmiş, yekvücut olmuş bilinçli işçilerin vereceği mücadeleden geçmektedir. Bunun için bütün öncü, bilinçli işçileri, fabrikalarda ve hayatın her alanında kendilerine dayatılan sefalet koşullarına karşı birleşmeye çağırıyoruz. Sendikamız; mümkün olan yerlerde "Geleceksizliğe HAYIR!", "Sömürüye HAYIR!" vb. komiteleri kurarak işçileri mücadeleyi büyütme, bu mücadeleyi referandum sonrası da sürdürmeye çağırılmaktadır. Fabrikalarda bu temelde atacağımız her adım sandıkları aşan, sömürü düzenini hedef alan bir çalışmaya da dönüşecektir, dönüşmelidir. Bugünün ihtiyacı budur.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

(* Hasan Hüseyin Korkmazgil - Koçero)

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

1 Mart 2017

Ankara İşçi Meclisi Bahar Buluşması sonuç deklarasyonu

Geçtiğimiz günlerde “Bahar Buluşması” üst başlığı ile toplanan Ankara İşçi Meclisi sonuç deklarasyonu yayımlandı. Mecliste yapılan tartışmalar ve alınan kararların yer aldığı deklarasyonu okurlarımıza sunuyoruz:

Ankara İşçi Meclisi'mizin Bahar Buluşması 26 Şubat Pazar günü metal, tekstil, perakende, gıda sektöründen işçiler, kamu taşeron işçileri, kamu emekçileri ve beyaz yakalı işçilerin katılımı ile gerçekleşti.

Toplum gündeminde önemli bir yer tutan anayasa referandumu başta olmak üzere birçok konuyu tartışan ve karara bağlayan meclisimiz, farklı alanlardan ve sektörlerden işçileri birleştiren bir zemin yaratma iddiasını pekiştirerek yoluna devam etmektedir.

Gündemde olan anayasa referandumu tartışmalarının önemli bir yer tuttuğu Bahar Buluşması'nda meclisimiz, anayasada kısmi değişiklikler öngören değişiklik paketinin işçi sınıfı için yıkıcı sonuçları olacağı fikrinde birleşmekte, işçi ve emekçileri anayasa referandumunda “Hayır!” oyu vermeye çağırmaktadır.

Ancak anayasa referandumunda “Hayır!” oyu vermek, meclisimiz için 12 Eylül Anayasası'nı savunmak anlamına gelmektedir. İşçi sınıfımızın kapitalist sömürü düzeninde bir geleceği yoktur. Meclisimiz işçi sınıfının yöneteceği eşit ve özgür bir dünya fikrinde birleşmektedir.

Referandum tartışmalarının iş yerlerinde kutuplaştırıcı ve işçi sınıfını bölen bir biçimde devam ettiğine dikkat çeken Ankara İşçi Meclisi'miz, “Hayır!” tutumunun işçi sınıfımız adına ve onun çıkarları için gerekli olduğu fikrini dile getirmekte, referandum tartışmalarını ve çalışmalarını işçi sınıfını sınıfsal eksende bir araya getirme iddiası ile ele almaktadır.

Ayrıca, meclisimiz sonucundan bağımsız olarak anayasa referandumu sonrası işçi sınıfımız ve tüm toplum için yoğun ve gergin bir sürecin yaşanma olasılığını dile getirmekte, işçi sınıfımızı bu toplumsal gerilim atmosferinde “Sınıfa karşı sınıf!” tutumu ile davranmaya çağırmaktadır.

TBMM'den geçmiş bulunan BES, kira-lik işçilik gibi uygulamalar ile birlikte, referandum sonrasına bırakılan kıdem tazminatının gaspı, taşeron işçilere ÖSP'li kölelik gibi saldırı paketleri de meclisimizin gündemleri ve mücadele başlıkları arasındadır.

Bu çerçevede Ankara İşçi Meclisi'miz,

Ankara İşçi Meclisi'miz bir kez daha bu adımı büyütme, “sınıfa karşı sınıf!” bilinci ile işçi sınıfımızın mücadelesini örgütlemek için herkesi göreve çağırmaktadır.

anayasa referandumunu doğru bir biçimde tartışabilmek ve işçi sınıfını doğru ekseninde taraflaştırabilmek hedefiyle öneriler doğrultusunda bir çalışma programı oluşturmuştur.

Ankara İşçi Meclisi'miz ayrıca OHAL-KHK rejiminde işçi sınıfımıza, ilerici-devrimci toplumsal muhalefete yönelik saldırılara dikkat çekmekte, AKP hükümetinin baskıcı politikalarına son vermek için işçi sınıfımızı harekete geçmeye çağırmaktadır.

Ayrıca Ankara İşçi Meclisi'miz gündem planında OHAL-KHK rejimine direnen kamu emekçileri başta olmak üzere saldırı altındaki tüm kesimlerle dayanışma duygularını ifade eder, mücadelelerinde daha aktif olarak yanlarında yer alacağını ilan eder.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü tartışan Ankara İşçi Meclisi'miz 8 Mart'ta kadın-erkek el ele sömürü düzenine karşı mücadele etmek gerekliliğini dile getirmektedir.

Bu çerçevede 8 Mart vesilesi ile iş yerlerinde yapılabilecek çalışmaları değerlendiren meclisimiz, 8 Mart'ı KHK'lar ile yaşanan işten atmalara karşı direnişlerini sürdüren kadın emekçiler ile birlikte kutlamayı planlamaktadır.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs da Ankara İşçi Meclisi Bahar Buluşması'nın tartışma başlıkları arasında yer aldı.

Bu çerçevede Ankara İşçi Meclisi'nin sendikal bürokrasinin dayatmacı tutumları karşısında işçi iradesini 1 Mayıs adına yansıtması gerekliliği dile getirildi.

Ankara İşçi Meclisi'mizin 1 Mayıs'a ilişkin tutumu meclis bileşenlerinin iş yerlerinde ve çalışma alanlarında gerçekleştireceği tartışmaların ardından yeniden değerlendirilecek ve işçi sınıfımız ile paylaşılacaktır.

Ankara İşçi Meclisi'mizin bir diğer önemli gündem maddesi “eğitim sorunu” olmuştur. İş yerlerinde yaşanan referandum tartışmalarında ve farklı birçok olayda görülmektedir ki, işçi sınıfımızın ezici bir çoğunluğu halen kendi sınıf kimliğinden uzaktadır. Baskı ve sömürüye karşı adım atmak çabasında olan “öncü” işçiler ise bilgi ve deneyim açısından yetersiz kalmaktadır.

Ankara İşçi Meclisi'mizin ilk buluşmasının ardından gündeme aldığı İşçi Okulu bu çerçevede atılmış küçük ve mütevazı bir adım olmuştur. Ancak bu adımların devamlılığının sağlanması ve özellikle işyeri örgütlenmeleri temelinde “öncü” işçilerin eğitimi meclis bileşeni işçiler tarafından bir ihtiyaç olarak dile getirilmiştir.

Bu çerçevede Ankara İşçi Meclisi'miz önümüzdeki dönemde gündeme getirilen ihtiyaçlar çerçevesinde eğitim çalışmalarını devam ettirecektir.

Ayrıca Ankara İşçi Meclisi'miz kurumsallaşmasını güçlendirme hedefi doğrultusunda yürütmeyi genişletme kararı almış bulunmaktadır. İşçi sınıfımızın tüm bölüklerinin temsil edileceği bir meclis oluşturma iddiası ile çalışmalarımız devam edecektir.

Yine kurumsallaşma hedefimiz ile paralel olarak önerilen alt komisyonlar da önümüzdeki günlerde oluşturulacak ve tüm işçi arkadaşlarımızın sorumluluk aldığı bir meclis oluşturma çabamız devam edecektir.

Ankara İşçi Meclisi'miz sermaye sınıfının topyekûn saldırılarına karşı işçi sınıfımızı birleştirmek ve onun mücadelesini merkezi yapmak noktasında çaba ve çalışmalarını kesintisiz bir şekilde devam ettirecektir.

Ankara İşçi Meclisi'miz bir kez daha bu adımı büyütme, “sınıfa karşı sınıf!” bilinci ile işçi sınıfımızın mücadelesini örgütlemek için herkesi göreve çağırmaktadır.

ANKARA İŞÇİ MECLİSİ YÜRÜTMESİ

28 Şubat 2017

Dinci faşist diktaya HAYIR! Düzene karşı devrim!

Dinci gerici AKP iktidarı 15 Temmuz darbe girişimini fırsata çevirerek, uzun süredir gündeminde olan anayasa değişikliği için kolları sıvadı. OHAL'le birlikte çıkardıkları KHK'lar ile darbe dönemlerini aratmayacak uygulamalara imza attı.

Bu dönem içerisinde;

- On binlerce kamu emekçisi ihraç edildi.

- Toplumun ilerici kesimleri baskı ve zorbalığın hedefi oldu.

- Sosyal ve iktisadi yıkım saldırıları OHAL ortamında hızla hayata geçirilmeye başlandı.

- Muhafız gazeteciler, milletvekilleri, avukatlar, yazarlar zindanlara atıldı.

- Grev ve eylemler yasaklandı.

- Farklı ses çıkaran basın yayın organları susturuldu.

- Polis terörü olağan bir hal aldı.

- Toplumsal yaşamın dinci-faşist anlayış üzerinden dizayn edilmesi süreci hızlandırıldı.

- Savaş kışkırtıcılığı ve saldırgan politikalar aralıksız sürdürüldü.

- Kürt halkını hedef alan kirli savaş uygulamaları vahşet boyutlarına çıkarıldı.

- Üniversitelerde baskı ve yasaklar rutin bir hal alırken, ilerici muhalif akademi bileşenleri tasfiye edildi.

- Devrimci-ilerici öğrenciler soruşturma terörüyle, polis zorbalığıyla, cihatçı-faşist çetelerin saldırılarıyla üniversitelerin dışına itilmeye çalışıldı.

- Üniversitelerin yönetimi doğrudan AKP iktidarının inisiyatifine bırakıldı. Göstermelik olan rektörlük seçimleri bile rafa kaldırıldı.

- Üniversiteler dinci-faşist örgütlenmelerin, cihatçı çetelerin cirit attığı alanlar haline getirildi.

- Eğitimin piyasalaştırılması sürecine yeni halkalar eklendi.

Ayrıntıya indikçe bu tabloya daha bir dizi şey eklenebilir. Ancak önemli olan, bütünü ile önümüzde duran bu tablonun AKP iktidarı tarafından anayasa referandumu ile birlikte kalıcı hale getirilmeye çalışıldığıdır. Zira dinci-gerici iktidar referandumla birlikte, sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde devlet düzenini baştan aşağı yenileyerek, tek adama dayalı faşist bir dikta rejimi kurmayı hedefliyor.

Yukarıda özetlenen tablo, özgürlüğümüzün ve geleceğimizin koyu bir kuşatma altında olduğunu açıkça gözler önüne seriyor. Anayasa referandumunu ile kurulması hedeflenen dinci-faşist diktanın bu ablukayı kalıcı hale getireceği ise açık.

DGB olarak özgürlüğümüzden ve geleceğimize vazgeçemeyeceğimizi bir kez daha belirtiyor, referandum üzerinden dinci-faşist diktaya HAYIR diyor, bu zorbalığa geçit vermeyeceğimizi ilan ediyoruz. Referandum sandığından hangi sonuç çıkarsa çıksın; gençliği gericiğin karanlığını dağıtmaya, faşist dikta rejimine dur demek için örgütlü mücadeleyi büyütme çağırıyoruz.

OHAL'lere, KHK'lara, ihraçlara Hayır!
Faşist baskı ve zorbalığa Hayır!
Soruşturma terörüne, uzaklaştırmalara, cezalara Hayır!

Gerici-piyasacı eğitime Hayır!
YÖK düzenine Hayır!
Sömürü düzenine de dikta rejimine de Hayır!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!
Düzene karşı devrim!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

DGB ve DLB Meclis toplantıları

Yeni dönemde Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) yerel meclis toplantılarını gerçekleştirdi.

DGB TRAKYA MECLİSİ TOPLANDI

DGB, 22 Şubat Çarşamba günü Trakya'da meclis toplantısını gerçekleştirdi.

Mecliste öncelikle Türkiye ve dünyadaki siyasal durum değerlendirilerek çeşitli yönleriyle gelişmeler üzerine konuşuldu. Ardından geçmiş dönemde yapılan çalışmalar değerlendirildi. Üniversitelerde ve gençlik hareketinde yaşanan sorunlar dile getirildi.

Toplantı yeni dönemin planlanması ve yayınlara dair fikir alışverişleri yapılarak sonlandırıldı.

DLB İSTANBUL İL MECLİSİ TOPLANDI

Devrimci Liseliler Birliği İstanbul İl Meclisi 26 Şubat Pazar günü toplantı.

Mecliste ilk olarak geçmiş dönemin değerlendirilmesi yapıldı. Yarı yıl tatilinde yerelerde yapılan devrim okulları üzerine konuşuldu ve yerel deneyimlerini aktardı. 16 Nisan'da gerçekleşecek referandumun önemi ve liselerde "Hayır"ın nasıl örgütleneceği üzerine konuşulurken okul meclisleri ile "Hayır"ı örgütlemek gerektiği üzerinde duruldu.

Gerici eğitim müfredatı ve kamuda devam eden ihraçlar üzerine konuşuldu.

Taciz ve tecavüzün en fazla ayyuka çıktığı yerin eğitim kurumlarının olması nedeniyle mecliste bu konuda temel bir gündem olarak ele alındı. Çürümüş düzenin teşhir edileceği, "Tacize, tecavüze HAYIR" şiarlı bir 8 Mart planı yapıldı. Eylemlere katılmayanın yanı sıra okullarda kokart takma, pano hazırlama kararları alındı.

Meslek liselerine dair özel politikalar belirlenmesi üzerinde durulan mecliste, 9 Nisan Meslek Liseliler Kurultayı ve hazırlıkları konuşuldu. Kurultay için çıkarılan anket çalışması, genel ajitasyon ve propaganda araçları belirlenen mecliste araçların etkin kullanımına da dikkat çekildi. Meslek liselilerin sorunlarını işleyen özgün bir çalışmanın nasıl yürütülebileceği tartışılarak kurultaya katılımın önemi vurgulandı.

Son olarak DLB'nin YGS'den bir gün önce 11 Mart'ta Bakırköy'de gerçekleştireceği eyleme çağrı yapıldı.

Ege'de öğrencilerden soruşturma-ceza terörüne karşı direniş

Ege Üniversitesi'nde ilerici, devrimci öğrencileri hedef alan, üniversitelerdeki baskıları pekiştirmeyi amaçlayan soruşturma ve ceza terörüne karşı öğrenciler direnişe başladı.

Ege Üniversitesi'nde öğrencilere yönelik geçtiğimiz haftalarda sonuçlanan onlarca soruşturma sonucunda 39 kişi 6 aydan 4 döneme kadar uzaklaştırma cezası almıştı.

1 Mart Çarşamba günü, okuldan uzaklaştırılan 4 öğrenci "Okulumu geri istiyorum" diyerek Bornova Küçük Park'ta direnişe başladı.

Her gün 12.00-18.00 arasında eylem yapacak öğrenciler, talepleri kabul edilene kadar direnişlerini sürdüreceklerini vurguladı.

Geçtiğimiz haftalarda sonuçlanan soruşturmalar, 10 Ekim Ankara Katliamı'nda katledilenleri anmak için yapılan eylemlere katılmak, tecavüz yasasına karşı çıkmak, YÖK protestolarına katılmak, okul girişine koyulan turnikeleri protesto etmek, ihraç saldırılarına karşı eylemlere katılmak üzerine açılmıştı.

ABD-AB ilişkilerinde yeni dönem ve çatışan çıkarlar!

A. Serhat

ABD'deki seçimlerin ardından Trump'ın iktidara gelmesi ve başkanlık koltuğuna oturur oturmaz yaptığı açıklamalar, yok hükmünde saydığı anlaşmalar, modası geçmiş bir "güvenlik" şemsiyesi olarak tanımladığı NATO ve selamladığı Brexit kararı, AB ülkelerinde büyük bir tedirginliğe yol açmış durumdadır. Obama'nın Kasım ayında gerçekleştirdiği veda turnesinde Avrupalı dostlarına vadedtiği ekonomik ve güvenlik alanındaki stratejik ortaklık, çok kısa bir sürede "stratejik" karakteristiğini kaybederek, ortaklığı da tartışmalı hale getirmiştir. Transatlantik dünyasındaki bu yeni gelişme sadece Trump'ın iktidara gelişiyle açıklanabilir ya da anlaşılabilir bir şey değildir elbette.

Trump'ın iktidara gelişi ABD ve AB arasında bilindik klasik ilişkilerin artık alışıldık bir şekilde gitmeyeceğinin, farklı çıkar çatışmalarının yeni dönem ilişkilerini belirleyeceğinin katalizörü olmuştur. Yani İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası ABD öncülüğünde kurulmuş olan Transatlantik jeopolitiğinin bir şekliyle sonuna geldiğimiz işaretleri her geçen gün daha da belirginleşerek, farklı bir sürece evrilmiş görünüyor.

ALMAN EMPERYALİZMİNİN KÜRESEL BAŞROL HEVESİ

ABD ve AB eksenli egemenlik ve çıkar çatışmaları aslında I. Körfez müdahalesiyle yeniden start almış ve sonrasında Afganistan, II. Körfez Krizi ve "Arap Baharı"yla daha da belirgin bir hale gelmiştir. Her ne kadar ABD'nin Ortadoğu ve Balkanlar'da yarattığı yapay krizlere ortaklaşmak durumunda kalsa da, özü itibarıyla AB bütün bu müdahale alanlarına dönük ABD'nin öncülüğüne ve inisiyatifine mesafeli bir duruş sergilemiştir.

Gelinen aşamada ve özellikle de Alman sermayesinin kat ettiği mesafenin olanakları ölçüsünde artık figüran olmaktan çıkmaya çalışan ve küresel anlamda başrol oynamaya soyunan bir AB paradigması söz konusudur. Ne var ki 70 yıllık bir geçmişi olan iktisadi ve politik bağları ve bu ortak tarihin yarattığı ilişkileri ve olanakları bir çırpıda terk etmek hiç de kolay olmayacaktır. Alman sermayesinin tek başına ABD'ye yaptığı yıllık ihracat cirosunun 115 milyar dolara denk geldiğini göz önüne alırsak, bu ilişkinin ne kadar can alıcı ve Alman ekonomisi için ne derece hayati olduğu daha iyi anlaşılabilir olacaktır.

İşin özü ve esası, AB'den çok Alman

ekonomisinin açık ara giderek büyüyen gücü ve yarattığı tehlikelerdir. ABD'nin gerileyen eskimiş ekonomik gücü ve alt yapısı karşısında hızla gelişen Alman ekonomisi, diğer bütün rakipleri gibi ABD için tehlike teşkil etmektedir. Almanya'nın gelişmiş ekonomiler içinde cari fazlalığa sahip tek ülke olması, inovasyon teknolojisi ve otomasyon (kimilerinin akıllı dünya, kimilerinin yapay zeka diye tanımladığı ve 4. Sanayi Devrimi diye betimlenen gelişmeler) alanındaki açık ara üstünlüğüne nereye kadar tahammül edileceği, ilişkilerin kaderini ve geleceğini belirleyen en temel faktör olacaktır.

ABD'NİN HUZURSUZLUĞU

ABD emperyalizminin daha çok da ekonomik anlamda gerileyen gücünü yeniden toparlamak ve egemenliğini bu alanda tekrardan perçinlemek için yeni yeni hamleler yaptığına tanıklık ederken, onun yarattığı boşluğu doldurmaya çalışan Alman sermayesinin öncülüğündeki AB de yeni dönemin yükselen gücü olarak sahne almakta, güç devşirmenin olanaklarını zorlamaktadır. Gericici emperyalist güçler arasındaki rekabetin yeni boyutlar kazandığı, farklı güç dengelerinin kümeleneceğine başladığı, bunun yarattığı ve yaratacağı siyasal güç ilişkilerinin hızla değiştiği ve bu değişimin reel-politik alana yansımalarının yarattığı artçı sürekli bir kriz durumu söz konusudur. ABD emperyalizminin, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası kollarında büyütüp geliştirdiği Almanya'nın gücünü dengeleyici adımlar atmak adına gümrük vergilerini yükseltme kararı alması ve büyük Alman

otomobil firmalarına karşı uygulamayı düşündüğü ve kısmen hayata geçirdiği yaptırımların arka planında bu ekonomi-politik strateji vardır.

Öyle ki, Trump'ın ekonomi danışmanlarından Peter Navarro, yaptığı açıklamayla, "Euronun gizli Alman markı olarak Alman sermayesi tarafından kullanıldığı"nı ve "bu yolla da başta AB ülkeleri olmak üzere ABD'nin sömürüldüğünü" ifade etmekte ve buna daha fazla tahammül etmeyeceklerini açık bir şekilde dile getirmektedir. Buna karşılık AB cephesinden yapılan açıklamalar da ilişkileri daha da gereceğe benziyor. AB'nin yeni partner olarak Çin'e yönelmesi gerektiğine dair açıklamalar, ABD'nin AB temsilcisi Ted Mulloch tarafından anında şöyle karşılık bulmuştur: "Euronun bir iki yıl içinde tedavülden kalkacağı ve bunun bizzat Avrupa'da yükselişe geçen faşist partiler tarafından gerçekleştirileceği ve de AB'nin bir dağılma süreci ile karşı karşıya olduğu artık kaçınılmazdır." Yine Mulloch'un "Sovyetler Birliği'nin yaşadığı akıbetin aynısını AB'nin de yaşayacağını" söylemesi, Brüksel'de ve Berlin'de tepkiyle karşılanmış, ABD'nin dostane ve 70 yıllık Transatlantik dünya düzenini tehlikeye attığı, alışılmadık bir tonla karşılık bulmuştur.

MALTA ZİRVESİNDEN YANSIYANLAR

AB'ye üye ülkelerin Malta'da yaptıkları son görüşmenin ardından yapılan açıklamalar ABD ve AB arasındaki ilişkilerin giderek gerileceğinin işaretleriyle doludur. Fransa Başkanı Hollande, Malta'da yaptığı açıklamada, "Avrupa olmak veya

olmamak, Trump'ın belirleyeceği bir şey değildir" diye çıkmış ve ABD'nin tutumuna karşı bütün sonuçları göze alarak Avrupalı değerleri koruyacaklarını söyleme ihtiyacı hissetmiştir. Yine aynı tondan aynı nakaratı tekrar eden Almanya Başbakanı Merkel, Trump hükümetinin tutumuna karşı kaderini ve geleceğini eline almış bir AB'nin zamanının geldiğini ve uluslararası alanda oynaması gereken rolün artık ertelenemeyeceğini ifade ederken, ABD ve AB ilişkileri açısından zorlu bir döneme girildiğinin somut işaretlerini veriyordu. Der Spiegel dergisine röportaj veren SPD'nin "Robin Hood"u Martin Schulz, Trump'ın anladığı dilden konuşulması gerektiğini ve "değerlerimizi tehlikeye atmasına müsaade etmeyeceğimizi" Merkel'e telkin ediyor ve dik durmasının zaruretine işaret ediyor.

En son bu koroya dahil olan AB Komisyon Başkanı Tusk ise, Malta görüşmelerinin ardından yaptığı açıklamalarla, yaşanan çatışmanın hiç de hafife alınmayacağını gösteriyordu. Tusk'un, AB için tanımladığı risk alanları ise emperyalistler arası ilişkilerin geleceğinde bundan sonrası için onarılması zor yepyeni bir süreçle karşı karşıya olduğumuzu anlatıyor. Tusk AB'nin geleceği ve güvenliğini tehlikeye atacak dört temel risk alanı belirlemektedir. Bu risk alanlarını sıralarken ABD'nin ilk elden telaffuz edilmesi oldukça düşündürücüdür. Sıralamada Rusya'nın ikinci, Çin'in üçüncü ve İslami terör, mülteciler ve buna bağlı olarak sınır güvenliğinin dördüncü olması, AB'nin uluslararası arenada bundan sonra oynamak istediği rolü yeterli bir açıklıkla

ifade etmektedir. Verilen mesaj daha agresif ve saldırganlıkta ABD ve diğerlerinden geri kalınmayacağı, hatta daha ceval olunmasının zorunluluğuna dikkat çeken bir pozisyon belirlemedi.

AB ve özellikle de Almanya için risk alanlarını bu tonda ve açıklıkta tanımlamış olmak yepyeni bir durumdur ve sürdürülebilirliği tartışmalıdır. Ekonomik üstünlüğün yarattığı bir özgüvenle üst perdeden konuşmanın ve bu üstünlüğe paralel küresel anlamda militarist bir güç olmanın yaratacağı başka zorluk alanları vardır. Öncelikle ABD'nin istenilmediği Meksika, İran ve Asya pazarlarındaki boşlukların bir an önce doldurulması gerektiği iddiası ve bu yönlü hamlelerin çok da kolay olmayacağı ve bunun bir bedelinin olacağı kesindir. Alman sermayesinin stratejik çıkarlarını daha tanımlı hale getirmek ve küresel anlamda bir güç olduğunu rakiplerine kabul ettirmek için öncelikli olarak AB'nin dağılmasını önlemek ve üye ülkeler üzerinde her açıdan bir denetimin sağlanması gerekmektedir.

AB'NİN SALLANTILI GELECEĞİ

Bunun hiç de kolay olmayacağı, Malta'da yapılan görüşmeler ardından Yunanistan Ekonomi Bakanı'nın İtalya ve İspanya'ya dönük yaptığı açıklamada "yeni bir para birimi" veya "eski para birimine" dönüş sinyalleri vermesi ise yakın zamanda AB'nin nur topu gibi "Grexit" diye bir çocuğu olacağını işaretidir. İtalya ve İspanya'da iflasın eşliğine gelmiş ekonomilerin, büyüyen işsizlik ve sosyal sorunların üstesinden gelebilmek artık mümkün değildir. AB'yi bir arada tutabilmenin olanakları her geçen gün tükenmektedir. Çok geçmeden imkansız bir hale gelecektir. Alman burjuvazisinin karanlık tarihi, her dönem için saldırgan ve gerici karakteri bu süreci daha da hızlandıracağına benziyor. Alman Ekonomi Bakanı Scheuble'nin özellikle de Yunanistan'a karşı hasmane ve aşağılayıcı tavır, finansal krizi derinden yaşayan diğer ülkeleri ürkütmekte ve AB içi farklı arayışlara girmelerine yol açmaktadır.

Her ne kadar Alman sermayesinin stratejik aklı ABD ve Rusya'nın yaklaş-

masını AB ülkeleri için bir tehdit olarak gösterip ön almaya çalışsa da bunu başarabilmesi neredeyse imkansız gibi görünüyor. Ayrıca İngiltere'deki Brexit'in ardından ve AB üyesi ülkelerin yaşadığı ekonomik, politik ve sosyal sorunların ortaya daha bir net çıkardığı doku bozukluğu, AB bünyesini bozmakla kalmamış, deyim uygunsu, canlı bir cenazeye çevirmiştir. Diğer bütün sorunlardan bağımsız olarak, Alman ve ardından Fransız sermayelerinin büyük bir yıkımla karşı karşıya bıraktığı Avrupa kıtasındaki işsiz sayısının 188 milyonu bulması bile AB gerçeğini ve geleceğini anlamak açısından yeterli olacaktır.

Trump'ın seçim zaferi sonrası bir anda insan hakları ve demokrasi havarisini kesilen Alman burjuva medyası ve onun politik anlamdaki temsilcileri ve yine onun amiral gemisi "Der Spiegel", Avrupa kamuoyunu ABD'ye karşı direnişe çağırmakta ve bu direnişin ne kadar elzem olduğunu anlatmaya çalışmaktadır. Sözüm ona Trump'a demokrasi ve insan hakları dersi veren bu ahlaki değerlerini yitirmiş burjuva medya ve onun ağababaları, Malta'da Libya'yı, Afganistan'ı ve bütün bir kuzey Afrika'yı mülteciler için "güvenli bölge" ilan edenlere tek keli-

me etmemekte, aksine görmezden gelmektedirler. Avrupa kapılarına yığılmış yüzbinlerce mülteciyi görmezden gelen ve bu insanlara her türden aşağılık muameleyi yapanların "insani değerlerden" bahsetmesinden daha aşağılık ve ikiyezülce bir şey olamazdı. Hele de söz konusu olan Alman sermaye sınıfı ve onun borazanlığını yapan gerici medyası oluncu durumun vahameti resmen içler acısı olabilmektedir.

Tarihsel olarak da hiçbir ilerici öge ve değer sahibi olamayan Alman burjuvazisi ve onun tiyatral temsilcilerinin ABD karşıtı tutumlarının hiçbir inandırıcılığı ve ilericiyi yoktur ve olamaz. Sorun dünya egemenliğinin nasıl paylaşılacağı ve bu paylaşım kimseleri ortak etmeyen ABD emperyalizmine karşı korkakça bir itirazdır. Her halükarda dünya egemenliğinin kimin elinde olacağı, nasıl şekilleneceği ve hangi sınıfın çıkarları doğrultusunda bunun gerçekleşeceği sorunu ile karşı karşıya bulunduğumuz, bütün veriler üzerinden anlaşılabilir. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin 20. yüzyılda yarattığı ve özünü Sovyet düşmanlığının belirlediği dengeler ve ilişkiler üzerinden gidemeyeceği artık açığa çıkmış durumdadır. Üzerinde yaşadığımız gezegenin

bütün olanaklarını ve potansiyellerini ihtirası bitmek bilmeyen bir avuç egemen çapulcuya bırakmak ve onun hizmetine amade etmek artık sürdürülebilir bir durum değildir kesinlikle.

İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİLERİN SEÇENEĞİ

Geric emperyalist bloklar arasındaki çıkar çatışmaları hızlı bir militaristleşme eğilimini güncellerken, iç politikada da ırkçı faşist siyasal eğilimleri popüler ve alternatif bir hale getirmektedir. Neresinden bakılırsa bakılsın sermaye sınıfının yarattığı barbarlığın faturası her halükarda işçi ve emekçilere çıkarılacak ve onları bekleyen tek şey koca bir yıkım olacaktır. Tarihi bir momentin eşliğinde olan emek dünyasının, özellikle de Avrupa işçi sınıfının bu sürece nasıl yanıt olabileceği ise hayati bir önem taşımaktadır. Geric sermaye sınıfının, halkları kardeşçe bir arada yaşattığı görülmemiştir ve bu onun doğasına aykırıdır. Şayet bir Avrupa Birliği olacak ve yaşayacaksa bu ancak Avrupa işçi sınıfının önderliğinde kurulmuş Birleşik Sosyalist Cumhuriyetler Birliği olabilir.

Emperyalist-kapitalist dünya sisteminin içinde bulunduğu kriz, dağılmakla yüz yüze olan AB, Trump'ın iktidara gelişiyle ABD'nin (en basta Çin olmak üzere) rakiplerine karşı daha da saldırganlaşacağını sinyallerini vermesi ve Çar Putin'in Rusya'daki gelişmeler hafife alınır şeyler değildir. İnsanlık dünyasının geride bıraktığını sandığımız bazı parametrelerinin tekrarı ancak ilerici dünyanın biricik temsilcisi işçi sınıfının politik gücüyle engellenebilir.

Geric sermaye düzeninin yeniden gardını aldığı ve dibine kadar saldırganlaştığı bir tarihsel evrede, işçi ve emekçilerin alacağı politik tutum, insanlığın ve üzerinde yaşadığımız gezegenin kaderini belirleyecektir. O halde gerici emperyalist savaşa karşı iç savaş diyeceğimiz günlerin bilincini şimdiden kuşanmak ve bunun için hazırlanmak tarihi bir sorumluluktur.

Bielefeld'de film gösterimi ve referandum tartışması

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği (BİR-KAR), yaklaşan referanduma ilişkin çalışmalarına Almanya'nın Bielefeld kentinde yapılan bir toplantıyla başladı. İlk olarak benzer süreçlerden geçmiş Şili deneyimini anlatan "NO" filmi izlenip, ardından da benzerlikleri ve farklılıkları üzerinden Türkiye'deki referandum tartışıldı.

Referandumda devrimci tutuma ilişkin perspektifin sunulduğu toplantıda, tablonun bütünü üzerine tartışma gerçekleştirildi. Sınıf devrimcilerinin referanduma bakışı ile diğer muhalif

kesimlerin bakışı arasındaki fark ortaya konuldu.

"Sermayenin diktatörüne de, diktatörlüğüne de HAYIR!" denilerek Türkiye'de dinci-faşist sistemin çok yönlü oturtulmasına karşı verilen mücadelenin sermaye düzeninin sınırlarının dışına taşırılması hedefiyle birleştirilmesinin önemi vurgulandı. Ayrıca, içinden geçmekte olduğumuz süreçte düzen-devrim çatışmasını arttırmak için atmosferin daha uygun olduğu, emekçi kitlelerde yükselen memnuniyetsizliğin burjuva reformist kanallarda boğulma-

sının önüne geçilebileceği, bunun da devrimci seçenekte ısrar edenlerin önüne büyük olanaklar çıkardığı, görevin ise bunları hayata geçirebilmek olduğu belirtildi.

Referandum vesilesiyle yükselen politikleşmeden yararlanarak devrimci sınıf perspektifini daha geniş kitlelere ulaştırmak için çaba sarf edeceğini belirten BİR-KAR, bu dönemin yarattığı olanaklardan devrim yararına yeni adımlar, yeni taktikler ve yeni örgütlülükler yaratmak için çabalayacağını vurguladı.

YAŞASIN 8 MART

DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

